

XADONIA

ROČNÍK 5 / ČÍSLO 2 / DUBEN 2006

www.vsf.s.cz

VYSOKÁ ŠKOLA
FINANČNÍ
A SPRÁVNÍ

Tomáš Zelenka
– student VŠFS

Úsvit nad Svatou horou

Univerzita třetího věku

Karneval v Riu

Otevřená cesta k partnerství

Czech Coal

Milí čtenáři Xadonie,

bezpochyby víte, co je to reality show. Nedávné obohacení programové nabídky TV Prima a Nova přitahuje podle údajů peoplemetrů k televizním obrazovkám miliony diváků. Kladu si otázku: „Cím to, že lidé, kteří přes den zápolí s realitou na vlastní kůži, po večerech zaujatě zírají na její simulovaný odvar v televizi?“ Skupina vyvolených dobrovolníků, zavřená v tzv. vile, prožívá před zraky televizních diváků situace a dramata jakoby ze života. Pravda, ty situace jsou poněkud zahuštěné vidinou cílové odměny, a sami účastníci je nemálo připepřují, nicméně vše se odehrává ve jménu reality čili skutečnosti.

Myšlenka simulace reality není nová. Vzpomínám si třeba na slavný film *Anděl zkázy* španělského režiséra Luise Buňuela z roku 1962, nebo na osvícenské experimentální drama *Zkouška* francouzského dramatika P. C. de Marivaux z roku 1740, ale s jistou nadsázkou by se za jakýsi prototyp daly považovat kruté hry ve starořímském cirku, kde nic netušící první křesťané museli čelit hladovým šelmařům, které na ně vypouštěli pro zábavu tisíců lačných diváků. Tuto římskou „show“ připomíná i způsob vyřazování z vily – přidělováním diskvalifikačních „palců“! Psychologové mají pro tuto šmírovací vášeň název voyeurství, česky čumilství. Čumět někomu cizímu do soukromí, do intimních okamžíků a třeba ještě hlouběji, to je nový „kulturní“ fénomen, masově se šířící. Bohužel, je to fenomén veskrze osobnostně neproduktivní, úpadkový, degradační, neboť nastoluje duchovní a mravní prázdnost. Pokud mi někdo namítne: „Jak to, vždyť já si mohu trábit svou morálku, tím že koukám, jak se chovají a zachovají jiní,“ nedokážu mu přesvědčivě odporovat, má svou pravdu. Proti gustu žádný dišputát, jak se říká, nebo někdo vdolky, jiný holky. Oč lépe by však dotyčný někdo udělal, kdyby neutíkal od reality skutečné k realitě simulované a svou morálku testoval a zušlechtoval jinde a jinak než očumováním televizních vyvolených. Příležitostí je k tomu dnes víc než dost, těch, kteří potřebují pomoc bližních, přibývá.

Všem, kteří se rozhodnou nečumět, ale konat, držím palce a přeji vše nejlepší.

Váš Josef Šmatlák

P.S.: Na diváckém úspěchu Prima Vyvolených se podílí i Marcela Pašková alias Marcy, studentka 3. ročníku bakalářského studia VŠFS.

UDÁLOST

- 4 Úniková cesta – kolaudace stavby
- 5 Opět jsou první
- 6 Hodnocení kvality vysoké školy
- 6 K čemu slouží sestavovaní žebříčku vysokých škol

HORKÉ TÉMA

- 9 V hokeji i při studiu jsem zvyklý bojovat sám za sebe
- 10 Poslání, sdílené hodnoty a vize VŠFS

KNIŽNÍ HLÍDKA

- 11 Lidové památky Českého Švýcarska

ŽIVOT ŠKOLY

- 12 Nová metodika AK MŠMT
- 12 Na vzdělání není nikdy pozdě
- 14 Studenti a pedagogové VŠFS poprvé v zahraničí v rámci programu Socrates/Erasmus
- 15 Inspirace a sebevědomí
- 16 Iniciativa EU zaměřená na předcházení diskriminaci a nerovnosti v zaměstnání
- 17 Projekt 5 + 5
- 18 Partneři VŠFS v roce 2006
- 19 Kulatinky ve škole
- 19 Soutěž o název klubu

PERISKOP

- 20 Letem světem na Nový Zéland a do Austrálie

STUDENTSKÁ ARÉNA

- 23 Tančila jsem v Riu
- 24 SEYS 2006
- 26 Who is who na VŠFS aneb studují na naší škole
- 28 IT okénko
- 29 Vyšší princip Jana Zelenky

FOCUS

- 30 Constitution of the European Union

PROJEKTY REALIZOVANÉ NA VŠFS

- 9 Studenti navštíví Evropský parlament
- 10 Marketingové řízení zahraničního obchodu

XADONIA

ČÍSLO 2, DATUM VYDÁNÍ: duben 2006

Redakční rada: Hana Ambrožová, Bc. Radek Bušta, Bc. Radoslava Černá, Patrik Doldžev, doc. Ing. Milan Kašík, CSc., PhDr. Lenka Ruppertová, dr. Bohuslava Šenkýřová, PhDr. Josef Šmatlák (šéfredaktor).

Veškeré informace v tomto občasníku jsou bez záruky. Přebírání materiálů je povoleno s prokazatelným souhlasem autora a redakční rady. Fotografie od autorů příspěvků či z archivu VŠFS, není-li uvedeno jinak. Nepodepsané příspěvky jsou autorizovány redakcí. E-mailová adresa: xadonia@mail.vsfs.cz

▪ VŠFS ▪ Registrace: MK ČR E 13466 ▪ Design a prepress Eva Říhová ▪ Tisk PrintActive, s.r.o.

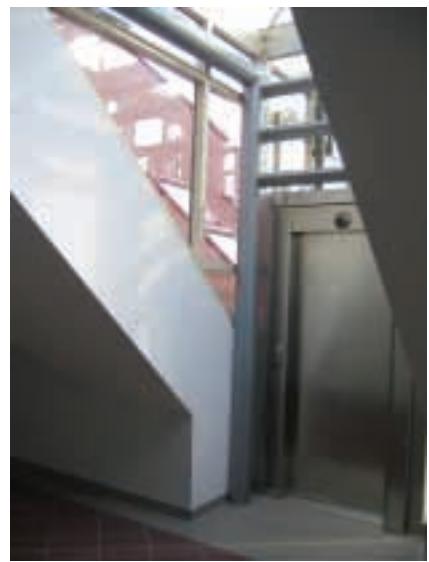
Úniková cesta – kolaudace stavby

V únoru letošního roku zmizely z většiny hlavních chodeb budovy VŠFS v Estonské 500 všechny nástěnky, úřední desky, automaty na kávu a veškeré další dekorace informující o dění ve škole.

Důvodem jejich „rychlého zmizení“ byla skutečnost, že se blížil den „D“, na který se těšili nejen zaměstnanci této školy, ale jistě i studenti. Dne 28. 2. 2006 proběhla kolaudace půdní vestavby, jejíž průběh jsme slyšeli, viděli a občas i cítili celý zimní semestr. Ano, **proběhla úspěšná kolaudace**, nyní můžeme využívat dalších 5 nových učeben se sociálním zázemím a jezdit zbrusu novým výtahem, který navazuje na bezbarierový přístup do budovy školy. Z toho důvodu musí být trvale odstraněny všechny hořlavé předměty v chráněné únikové cestě (v souladu s platným zákonem o požární ochraně), která musí umožnit bezpečnou a včasnu evakuaci všech osob z ohroženého prostoru.

Jsem přesvědčena, že ve spolupráci s odborem strategie a marketingu najdeme řešení, jak zpříjemnit studijní i pracovní podmínky a zároveň splnit bezpečnostní předpisy. Ráda bych touto cestou poděkovala za vstřícnou spolupráci i majiteli objektu MČ Praha 10.

Věra Sochorová
kvestorka

Ze všech nejvíce mluví ten, kdo nemá co říct. L. N. Tolstoi

Opět jsou první

Má to tak někdo štěstí. Před dvěma lety jsem o nich psal jako o prvních bakalářích a dnes – co se to děje s tím časem, že tak utíká – se z nich, pravda ne pouze z nich, ale i z dalších, kteří k nám přišli „od sousedů“, stávají první inženýři. Nebylo to jednoduché, jak ukazují následující údaje, myslím však, že je možno hovořit o výrazném úspěchu. Zaměřme se tedy na fakta.

Ve dnech 10.–21. února 2006 proběhly na VŠFS první státní závěrečné zkoušky navazujícího magisterského studia, a to u všech akreditovaných oborů. Rozsah těchto zkoušek i jejich výsledky ukazuje tabulka.

Státní závěrečné zkoušky proběhly před 17 zkušebními komisemi, v nichž jako předsedové zasedli vynikající odborníci z teorie i praxe zkoušených disciplín, jako např. prof. J. Daňhel, prof. V. Novák, prof. K. Hlavatý, doc. H. Fialová, prof. K. Lacina, doc. M. Vlček, Ing. M. Hrnčíř, DrSc. a další. Velká

většina z nich hodnotila průběh zkoušek velmi pozitivně s tím, že spokojenost vyslovili především nad tím zpracováním i obhajobou diplomových prací a nad úrovní odpovědí na otázky z oborových předmětů. Úroveň úspěšnosti byla, jak ukazují uvedené tabulky, nejvyšší u oboru Finance a finanční služby, a to i přesto, že ve zkušebních komisích tohoto oboru zasedli i pedagogové známí svou náročností a ne-smlouvavostí.

Pokud jde o neúspěšnost, pak ani 11 % u oboru Řízení podniku a podnikové finance nelze považovat za tragedii, i když to pro konkrétní studenty, a to ze všech oborů, nebylo jistě nic přijemného. U tří z nich to bylo dokonce dvojnásobné (jeden z oboru FFS a dva z ŘPPF). Příště to ale bude určitě lepší.

Mám-li tedy hodnotit přípravu – a v této souvislosti bych chtěl velmi poděkovat všem, kteří se na ní podíleli, především pracovnicím pedagogického

oddělení, asistentkám oborových kateder a pracovníkům provozního oddělení průběh a výsledky prvních státních závěrečných zkoušek navazujícího magisterského studia na VŠFS, pak mohu s plným přesvědčením říci, že jsme dobře začali a vytvořili si tak dobrý základ pro ještě lepší pokračování a splnili tak povinnost odpovídající úrovni naší alma mater. Těm, kterým se nepovedlo vše tak, jak očekávali, přeji brzkou úspěšnou reprobaci a všem nezapomenutelnou promoci a mnoho úspěchů v dalším osobním i profesním životě. Byli bychom všichni velmi rádi, kdyby v něm zbylo i místo na pokračování vztahů s VŠFS, a to v jakékoli podobě.

Antonín Kubíček
prorektor pro pedagogickou práci

StZK NMgr. studia 10.-21.2.06	Finance a finanční služby	Řízení podniku a podnikové finance	Veřejná správa	Celkem
počet zúčastněných studentů	44	66	36	146
úspěšní	41	59	33	133
neúspěšní	3	7	3	13

Převedeme-li uvedená čísla do mluvy procent pak:

	Finance a finanční služby	Řízení podniku a podnikové finance	Veřejná správa	Celkem
úspěšní	93 %	89 %	92 %	91 %
neúspěšní	7 %	11 %	8 %	9 %

Student před komisí

Vyhlášení výsledků státnic

Hodnocení kvality vysoké školy

V poslední době, zdá se, MŠMT i Akreditační komise venují stále větší pozornost hodnocení kvality vysokých škol. Je to nutné? Odpovídám ano. Na trhu s vysokoškolským vzděláním se již pohybuje téměř tříctka veřejných a státních a téměř čtyřicítka soukromých vysokých škol. Kromě tzv. vnějšího hodnocení, které provádí Akreditační komise formou institucionálního hodnocení či hodnocení akreditovaných činností, jsou vysoké školy vybízeny, aby vytvářely organizovaný systém vnitřního hodnocení kvality (nejlépe se zapojením studentů).

Na nedávno pořádaném semináři k hodnocení kvality VŠ v Ústí nad Labem padla z úst představitelů Akreditační komise, MŠMT i veřejných univerzit řada zajímavých myšlenek. Tak například, že kvalita se stává klíčovým pojmem, že hodnotit kvalitu znamená posuzovat stálé zlepšování školy, posuzovat vhodnost k účelu, který byl stanoven v dlouhodobém záměru rozvoje. Hodnocení znamená posouzení míry naplnění předem stanoveného účelu. Smyslem hodnocení kvality je stálé zdokonalování všech činností VŠ, odstraňování slabých a rozvíjení silných stránek. A když přednášející uvedl, že vnitřní hodnocení by se mělo skládat asi z 9 modulů, a uvedl jejich názvy, přiznávám, že jsem se musela usmívat. Podobnost s naším projektem pracovně nazvaném „Univerzita“ byla čistě náhodná.

Před více než dvěma roky jsem předložila správní radě VŠFS ke schválení dokument, který zachycoval projektovou formou zvyšování kvality všech procesů na VŠFS ve střednědobém horizontu (do roku 2008). Na začátku se skládal z 16 oblastí – modulů, které asi po roce byly redukovány na 9 nejdůležitějších. Vycházel z kritického zhodnocení výchozího stavu a formuloval klíčová kritéria a cíle, kterých ve čtyřletém horizontu chce škola dosáhnout. Parametry byly nastaveny tak, aby (podle našeho názoru, protože formálně nejsou nikde definovány) „stačily“ pro dosažení statutu „univerzitní vysoké školy“. Přibližně 2x ročně docházelo k jeho hodnocení.

Celý projekt kromě správní rady projednala také akademická rada, a protože jsme chtěli výrazně motivovat zaměstnance a získat jakousi společenskou kontrolu (studentů, ale i veřejnosti), sdělili jsme otevřeně, že máme ambice být univerzitou. Bohužel, mít ambice se v našich podmínkách chápe jako klamává reklama, a tak jsem byla s panem rektorem pozvána na MŠMT, abychom vše vysvětlili. Slíbili jsme, že už to nebudeme říkat, naštěstí nám však „nezakázali“ v našich snažbách pokračovat.

Řada subjektů se vyjadřuje ke kvalitě vysokých škol. Veřejně uznaná kvalita či nekvalita může být výraznou konkurenční výhodou či naopak. Vytvořit jakýsi žebříček vysokých škol, veřejných i soukromých, je velmi složitá záležitost. Mezi ty méně povedené řadíme tzv. výzkum vedený agenturou SC&C, který vyústil ve zveřejnění žebříčku VŠ v Lidových novinách. Přiznám se, že mě doslova vytocil. A nejen mě, ale i představitele jiných soukromých vysokých škol. Možná bylo náhodou, že jeden z předních autorů v té době pracoval v pozici prorektora na soukromé VŠ, která několikrát obsadila první místo, možná šlo o „trapné nedorozumění“. Protože však vím, že věci se mají řešit s chladnou hlavou, s nadhledem a profesionálně, požádala jsem o odborné stanovisko předního sociologa prof. Ing. Františka Zicha, DrSc. Jeho vyjádření jsem poskytla zástupci šéfredaktora Zbořilovi a požádala ho o zveřejnění, neboť, jak uvedl v LN, výzkum měl rozpravidlo odbornou diskusi na dané téma. Odpověděl mi, že celou záležitost zváží a svoje rozhodnutí mi sdělí. To bylo 8.3. Do dneška se neozval. Proto jsme se rozhodli vyjádření profesora Zicha zveřejnit alespoň v našem časopise.

S přáním, abyste v životě nikdy nic nevzdávali, Vám hodně úspěchů přeje

Bohuslava Šenkýřová
prezidentka VŠFS

K čemu slouží sestavování žebříčku vysokých škol?

Pořadí vysokých škol uveřejněné nedávno v Lidových novinách mělo, alespoň podle iniciátorů, přispět k exaktnějšímu pohledu na úroveň jednotlivých vysokých škol a podpořit tak soutěživost pedagogických sborů. Takové porovnávání má, pokud je vedeno úmyslem prospět celkovému zlepšení úrovně vysokoškolského studia, svůj význam a smysl. Pokud by měření úrovně práce škol bylo objektivní, mohlo by být užitečné samozřejmě i pro rozhodování příštích studentů, který obor a školu zvolit. Případně by mohlo sloužit jako zpětná vazba pro

zjišťování, jak jsou využívány prostředky, zejména veřejné, které jsou vkládány do vysokého školství. V tomto smyslu lze pokus o měření úrovně vysokých škol jen uvítat. Bohužel však žebříčky sestavené podle pěti vybraných indexů tak, jak byly prezentovány v Lidových novinách, nastavují skutečnosti velmi křivě a zavádějí zrcadlo.

Ponechám stranou informační neúplnost otištěných článků. Čtenář se např. nedozví, čím jsou váženy jednotlivé indexy, ačkoliv to má pro sestavení pořadí prvořadý význam, stejn-

ně tak není jasné, jak se sestavují výsledné hodnoty celkových indexů, či pro jaký soubor platí, že indexy vysvětluji 60 % variability apod.

Důležité je, že použité indexy většinou neměří to (nebo neměří jen to), co inzerují ve svém názvu. Ze tedy ve všech případech lze pochybovat o použitém kritériu a výsledném pořadí škol. Tak například:

Jednoduchá definice indexu *image oboru* přibližně zní: „Čím více přihlášených se skutečně dostaví k přijímacímu řízení – tím vyšší image školy.“ Tento ukazatel se zdá být vcelku ko-

Moudří mluví, aby něco řekli, blázni rozprávějí, jen aby povídali. Platón z Athén

rektní, protože zřejmě ve statistickém smyslu skutečně měří, jak uchazeči o daný obor (školu, fakultu) stojí, ale s následující výhradou. Důvody, proč o příslušný obor uchazeč stojí, musíme uvažovat ne jednoduše jako jediný (kauzální) faktor, ale jako ukazatel, který zahrnuje ještě další možné vlivy. Tento zájem vyjadřuje nejen vlastní přitažlivost oboru, ale zřejmě také tradici školy, kde se obor učí, patrně i místo, kde škola působí, dostupnost, náklady s tím spojené apod. Je pak otázkou, jakou váhu má ve výše uvedené definici indexu právě jen jako image vlastního oboru.

Obtížnost vstupních testů, kvalita studentů. Kvalita studentů se má zjišťovat úspěšností vstupních testů. Otázka je, jak jsou tyto testy konstruované, co vlastně zjišťují a zda jsou, pokud jde o náročnost, srovnatelné z hlediska jednotlivých škol. Hlavní problém použití tohoto indexu pro srovnávání škol spočívá v tom, že ne všechny školy uplatňují vstupní testy (zejména ne soukromé školy), což znamená, že je tento index nepoužitelný ke srovnávání kvality studentů a sestavování pořadí.

Konkurenčeschopnost oborů. Měří se počtem přijatých studentů, kteří se skutečně dostaví k zápisu. Otázka, proč se student nedostavil k zápisu, byl-li přijat, je legitimní. Příčin však může být víc, nejen prestiž oboru, ale např. také vzdálenost, náklady, ubytování apod. Nejde tedy jen o obor, ale i o podmínky působení školy. Přesnější výsledek případně i o image školy bychom získali dotazováním studentů, kteří se nezapsali.

Podíl gymnazistů. Předpokládá se, že kvalita absolventů gymnázií je automaticky vyšší než ostatních středních škol. Převaha gymnazistů je obecně dána tím, že již studiem gymnázií jsou predestinováni ke studiu vysokých škol. Ostatní střední školy jsou výrazně oborově specifikovány a jsou také většinou studentů chápány jako „konečný“ stupeň vzdělání pro praxi.

Podíl magisterských studentů. Ten-to ukazatel (podíl magisterského studia k bakalářskému) zřejmě relativně vyjadřuje rozdíly škol. Ale patrně více než úroveň vykazuje aktivitu managementu školy, případně její dynamiku a perspektivnost školy.

Druhý významný důvod pro tvrzení, že publikované výsledky jsou z metodologického hlediska problematické, spočívá, stručně řečeno, v tom, zda je zde vůbec srovnáváno srovnatelné.

Jde nejen o problém porovnávání oborů na základě univerzálního souhrnného indexu, ale především o srovnávání státních a soukromých vysokých škol. Soukromé školy představují ve všech směrech specifickou oblast našeho vysokého školství. Ostatně autoři článků jsou si toho vědomi a nesměle uvádějí, že soukromé školy jsou použitou metodikou znevýhodněny, do jaké míry a v čem konkrétně, již opomněli dodat. Soukromé školy vedle toho, že nemají tak dlouhou tradici a nemohly si tedy vybudovat dostatečnou prestiž, budou vždy poněkud jinak orientovány, a to i s ohledem na skladbu zájemců o studium. Pokud jde o výsledky z této pilotní studie, pak jejich uveřejnění jednoznačně podporuje názor, že veřejné vysoké školy jsou ve všech směrech lepší. Ve veřejnosti na základě těchto žebříčků takový názor ještě upevní. Práci soukromých vysokých škol je třeba samozřejmě rovněž hodnotit, srovnávat, mělo by to však být zatím učiněno pomocí jiných kritérií. Může to být hledisko dynamiky rozvoje, počet studentů, příprava a akreditace počtu studijních programů, úroveň pedagogického sboru, vědecká práce, zapojení studentů a v neposlední řadě i uplatnění absolventů v praxi. Snaží se po nalezení univerzálního hlediska, o kterou se pokusili autoři žebříčků, nemohla být z důvodů zásadních rozdílů jak mezi soukromými a veřejnými školami, tak z hlediska dalších diferencí mezi školami a obory úspěšná.

Když tedy sečteme všechny pochybnosti o objektivitě, které zmíněné články o žebříčcích úrovně vysokých škol a oborů vyvolávají, vzniká otázka, proč vůbec byly publikovány.

Pokud vyjdeme jen z uváděné metodiky a zdrojů, které ostatně má čtenář Lidových novin k dispozici jako jediné, pak je prezentace získaných pilotních poznatků široké veřejnosti v celostátním deníku velice odvážná, a to jak z hlediska autorského, tak vydavatelského.

Autori sice uvádějí, že jde o pilotní výzkum (tzn. předvýzkum sloužící k ověření možností měření rozdílů v úrovni jednotlivých škol), ale toto konstatování běžný čtenář novin snadno přehlédne, termín většinou ani nezná a bere uváděná pořadí a čísla mající formu „tvrdých dat“ za směrodatná. Tím ovšem dochází ke značné dezorientaci čtenářů. Běžný čtenář ani v případě Lidových novin si neklade otázku, „Jak se k tomu došlo?“, ale čte žebříčky a sleduje místa jednotlivých škol a podle toho si dělá svůj úsudek ve smyslu svých stereotypů a předsudků: „To jsem očekával.“ Čímž se jen posilují stereotypy o všeobecném dlouhodobě vytvářeném image jednotlivých oborů a škol (zejména těch známých) a ve svých důsledcích se tím posiluje i jejich prestiž a předpoklad o vysokém zájmu o jejich studium. Kruh se uzavírá.

Starost iniciátorů a autorů pilotní studie o úroveň českého vysokého školství je potěšitelná, ale jde opravdu o podněty k soutěži o vyšší kvalitu školství?

Tak náročná a citlivá záležitost by si vyžadovala, aby pilotní studie byla posouzena nejdříve v odborném prostředí. Ostatně proto je to pilotní studie. S ohledem na zřejmou uspěchost publikování polotovaru se nabízí domněnka, že cíle publikace nejsou tak vznesené, jak se uvádí, ale že leží patrně s ohledem na blížící se rozhodování studentů o tom, jaký obor a školu studovat, spíše v oblasti marketingové. Tento dojem nesmaže ani ubezpečování, že jde zatím jen o první kroky, o měření, které bude doplněno dalšími výzkumy, že cílem je vyvolat diskusi. Má ale smysl vyprovokovat diskusi, která se pak namísto práce škol, uplatněním absolventů musí zabývat metodickými otázkami měření?

Není překvapující, že publikace žebříčků vyvolala nesouhlas (viz též diskuse na příslušných webových stránkách). Autoři i iniciátoři publikovaných článků sahají holou rukou zbytečně a nepřipraveně do vosího hnázda. Jejich odvahu lze těžko ocenit.

František Zich
(Autor je sociolog)

Hloupému nejvíce prospívá, když mlčí. Kdyby to však věděl, už by nebyl hloupy. Saď

V hokeji i při studiu jsem zvyklý bojovat sám za sebe

Akademická půda byla vždy místem, kde se střetávaly různé osobnosti, povahy a charaktery. Stejně je tomu i dnes, na Vysoké škole finanční a správní studují mladí lidé, kteří právě ukončili střední školu, ale i ti takřikajíc „ze života“. Mnoho studentů se k vysokoškolskému studiu rozhodlo v době, kdy už mají kus života za sebou. Důvody k tomu měli různé. Některé jsou zcela prozaické, v jiných případech jsou tak ojedinělé, že stojí za zaznamenání. To je i případ třicetiletého Tomáše Zelenky, studenta kombinovaného studia oboru Řízení podniku a podnikové finančce na VŠFS v Mostě...

Tomáš, narozený v severočeském Litvínově, nemohl uniknout tomu, aby si, stejně jako stovky jiných litvínovských kluků, vyzkoušel brusle na místním zimním stadionu a začal hrát hokej. Začal s tím brzy, již v pěti letech. Dařilo se mu, v dětském i juniorském hokeji se svými spoluhráči často sbíral úspěchy, ve dvaceti ho zlákali do Kanady, kde hrál juniorskou ligu. Když se vrátil do Čech, postavil se do druholigového týmu Děčína a krátce nato ho k sobě zlákala prvoligová Třebíč.

Třebíč i Tomáš Zelenka byli na vrcholu sil. Tomáš byl dokonce v sezóně 1999/2000 hodnocen jako nejlepší střelec 1. ligy.

Pak přišel osudný zápas s Jihlavou.

Tomáše při hře narazil protivník na mantinel a on zůstal bezvládně ležet na ledě. Utrpěl vážné poranění páteče a dodnes je upoután na invalidní vozík. Ona neštastná událost se stala v únoru 2001 a již na podzim roku 2002 začal Tomáš studovat na VŠFS v Mostě.

Nezbývá, než se ho zeptat, proč se při tak komplikované životní situaci rozhodl ještě navíc i ke studiu na vysoké škole.

Tomáši, proč jste se krátce potom, co jste se alespoň trochu vzpamatoval z vašeho úrazu, přihlásil na VŠFS?

„Uvědomoval jsem si, že potřebuji novou náplň svého

Copak vim, co si myslím, pokud neslyším, co povídám? N. Lenclosová

života. Potřeboval jsem svou mysl zaměstnat, transformovat své negativní myšlenky k pozitivním věcem. To se mi při studiu podařilo. S odstupem času mohu prohlásit, že škola je nejlepší doplněk k mé rehabilitaci.“

Žijete v Třebíči, to je téměř tři sta kilometrů od Mostu, kde studujete. Proč jste si nevybral školu, která by byla blíž, nebo alespoň VŠFS v Praze?

„Stále mám vazby k Litvínovu, který sousedí s Mostem. V Litvínově mám rodinu, která mi při studiu velmi pomáhá. Nyní si pochvaluji koordinaci svých činností, neboť v souvislosti se zkouškou absolvuji i návštěvu rodičů. Dalo by se říci: zvládnu dvě mouchy jednou ranou. Zastávám totiž názor, že nadmerný kontakt s rodiči není v mé věku přirozený. Mohl jsem studovat i tady v Třebíči, ale v nabídce byl jen obor zaměřený na výpočetní techniku a byl by tu zřejmě problém s asistencí. Mě lákají spíše finance a podobné záležitosti, což mi nabídla právě VŠFS, a veškerou pomoc mám zajištěnou díky rodině.“

Vaše rodina tedy chodí do školy s vámi?

„Ano. Máme individuální studijní plán, za který jsem škole velmi vděčný. Nevydržím se totiž koncentrovat šest nebo osm hodin v jednom kuse. To mám velké bolesti a zkrátka bych to nezvládl. Jezdím do školy na individuální konzultace a na zkoušky. Přitom mě doprovází vždy někdo z rodiny, otec, matka nebo sestra. Samozřejmě, že se nabízí i možnost nějaké asistenční služby, ale s mým postižením to není tak jednoduché. Z toho důvodu dávám přednost těm, kteří mě po zdravotní stránce dokonale znají. A to je právě rodina.“

Jste tedy takový student samotář, vy ani neznáte své spolužáky...

„Ale ano, část jich znám. Na počátku studia jsem byl na několika přednáškách a tam jsem zjistil, že mnoho lidí z VŠFS v Mostě znám. Většina patří mezi mé bývalé spolužáky ze základní či střední školy, nebo jsou to kamarádi z dětství.“

Blíží se závěr vašeho studia, jak se chystáte na zkoušky v posledním semestru a na státnice?

„Snažím se připravovat poctivě, ale přiznávám, že nejsem typ, který by už nyní na jaře myslel a učil se na státnici. Spíše vše doháním na poslední chvíli a jako čerstvý příklad mohu uvést bakalářskou práci, kdy jsem na poslední chvíli požádal o změnu tématu. Rozhodl jsem se ji zaměřit na handicapované, protože získané zkušenosti mohu využít ve svých mimoškolních aktivitách. Takže vlastně i s tím začínám znova od začátku.“

Myslíte na možnost, že byste pokračoval v inženýrském studiu?

„Mám-li být upřímný, tak dnes si myslím, že ano. Ale zítra si budu myslit, že ne, a pozítří, že ano. Stále váhám.“

A není to jen kvůli náročnosti výuky, vše záleží na tom, v jakém budu zdravotním stavu, zda budu mít dostatek financí, a také musím brát ohled na svou rodinu. Už tři roky mě doprovázejí do školy a já nevím, jestli by takto nastavený systém mohl fungovat ještě další dva roky. Zkrátka a dobré: v tomto případě hraje roli spousta faktorů, proto tak váhám a proto je mé rozhodování tak těžké."

Jak se k vám chovají pedagogové z VŠFS? Berou ohled na váš stav?

„Pedagogy v Mostě mohu jen chválit. Vycházejí mi s velkým pochopením vstříc. Ať už se to týká termínů zkoušek nebo individuálních konzultací. V tomto ohledu mi mé studium maximálně usnadňují. Při zkouškách však žádné úlevy nemám! To bych ani nechtěl. Nemyslím si, že by bylo správné, aby byl můj handicap zohledňován při hodnocení studijních výsledků. Jsem zvyklý, že když se pro něco rozhodnu, tak se chovám jako profesionál a dělám vše na plno, sám za sebe. Takový jsem byl ve své hokejové životní etapě a takový jsem i v průběhu vysokoškolského studia.“

Budova mosteckého studijního střediska prošla rozsáhlou rekonstrukcí, má bezbariérové vstupy, ale například i WC. Jak to hodnotíte?

„Pochopitelně jednoznačně kladně. Když přijedu do VŠFS v Mostě a vidím bezbariérový vstup do budovy, hned jsem veseléjší. Mám ohromnou radost, že se škola postupem času snaží vyhovět našim zvláštním potřebám, respektive nutnostem. Takové záležitosti zatím nejsou u nás samozřejmostí, ale pevně věřím, že se vše v této oblasti zlepší, neboť nám handicapovaným to velmi komplikuje život.“

Prozraďte, jaký je váš současný život. Studujete, ale čím se zabýváte v ostatním čase?

„Jsem manažer české reprezentace ve sledge hokeji. Je to druh hokeje, který se hraje na speciálně upravených sárkách. Největší dispozice k tomuto sportu mají většinou lidé s amputací nebo jiným postižením dolních končetin. Alfou a omegou jsou zdravé ruce, které se využívají při manipulaci s hokejkami a tudíž i k pohybu po kluzišti. Sledgi je v České republice teprve šest let, ale už máme svou ligu, která čítá šest klubů. Výběr těch nejlepších pak tvoří reprezentaci, se kterou chceme dobýt mezinárodní úspěchy. Já osobně zajišťuji její hladký ekonomický chod a snažím se i předávat zkušenosti v pozici trenéra.“

Jaké jsou úspěchy české sledge hokejové reprezentace?

„Jen o vlásek, přesněji o bod, mám unikla účast na paralympiádě v Turíně. Mrzí nás to, ale kvalifikační turnaj ukázal, že jsme na mezinárodní úrovni rovnocenní soupeři, že jsme za poslední dva roky udělali velký pokrok a konečně, že jdeme tím správným směrem. Na základě tohoto malého úspěchu jsme si stanovili náš budoucí cíl. Tím je účast na příští paralympiádě v Severní Americe. Jinak naším současným cílem je finále České sledge hokejové ligy, kde se utkají nejlepší týmy o republikové zlato a které proběhne 8. dubna v zatím jediné upravené sledge hokejové hale ve Zlíně. Myslím, že to bude důstojné vyvrcholení letošní nabité sezóny.“

Vy sám hrájete sledge hokej?

„Bohužel ne. Nemám na to fyzický fond, mé postižení mi to neumožňuje. Díky své práci jsem ale u sportu zůstal, a to je pro mne hodně důležité.“

Studujete, máte náročnou práci, k tomu musíte absolvovat lékařská vyšetření, rehabilitace a podobně. To vám mnoho volného času nezbývá...

„To tedy opravdu ne. V současné době je to na úkor rodinného života, ale uvidím, jak se to bude vyvíjet v příštích měsících. Je to náročné, ale znova opakuji: To, že jsem se rozhodl studovat, bylo nejlepší rozhodnutí, které jsem mohl v dané životní situaci učinit. I přesto, jak náročné je to zvládnout a skloubit, nikdy toho nebudu litovat. Škola mi dala hrozně moc a rozhodně to nebyly jenom vědomosti...“

Děkuji za rozhovor.

Marta Ctiborová

Pozn. 23. března uvedla televize ČT2 hodinový dokument o Tomáši Zelenkově nazvaný „Spoluhráči“.

Projekty realizované na VŠFS

Studenti navštíví Evropský parlament

Naši kladenskí studenti projevili při výuce veřejné správy přání navštívit Evropský parlament. Po krátkém čase se ředitelka kladenského střediska Mgr. E. Čermáková domluvila s euro-

poslancem MUDr. M. Cabronchem na exkurzi. Počátkem dubna odjede na dvoudenní poznávací zájezd skupina studentů v doprovodu pedagoga. Každý europoslancem má totiž mož-

nost nabídnout ročně devadesáti lidem exkurzi hrazenou z prostředků EP, proto je potěšitelné, že z této kvůty věnoval MUDr. M. Cabronch třináct míst právě studentům VŠFS.

Poslání, sdílené hodnoty a vize Vysoké školy finanční a správní, o.p.s.

Motto:

*„Staneme se vaším celoživotním partnerem ve vzdělávání
a nepostradatelným průvodcem 21. století k profesionálnímu úspěchu“*

POSLÁNÍ VŠFS

„Posláním Vysoké školy finanční a správní je stát se přední respektovanou a vyhledávanou vzdělávací a vědeckovýzkumnou institucí, která vytváří svým absolventům předpoklady pro jejich trvalý kariérní růst i pro plnohodnotný rozvoj osobnosti. Jejím ukončením získají konkurenční výhodu a budou se úspěšně prosazovat na trhu práce po celou dobu jejich produktivního života.“

SDÍLENÉ HODNOTY

- Vysoká úroveň a kvalita vzdělávání a vědeckovýzkumné činnosti.
- Důvěryhodnost, profesionalita a odbornost
- Svoboda názorů a jejich prezentace
- Dynamika a flexibilita reagující na vývoj sociálně ekonomického prostředí
- Vstřícný, partnerský a přátelský vztah
- Trvalé vazby studentů a absolventů ke škole
- Respekt, lojalita a odpovědnost vůči studentům i škole
- Kooperace, sdílení informací

VIZE

- Vybudovat a rozvíjet plnohodnotné vysokoškolské pracoviště univerzitního typu.
- V odborném zaměření se přednostně koncentrovat na oblast veřejné správy, aplikaci práva, podnikatelský

management, marketingovou komunikaci a finanční služby.

- Zapojit se do studijních a pedagogických aktivit evropského vzdělávacího prostoru.
- Soustředit se na inovaci a aktualizaci studijní nabídky, rozvoj vysoké kvality a úrovně zabezpečování vzdělávacího procesu a souvisejících služeb.
- Průběžně inovovat a dále rozširovat portfolio neakreditovaných vzdělávacích produktů.
- Nabízet mezioborové vzdělávání pro absolventy jiných vysokých škol.
- V systému celoživotního vzdělávání zabezpečovat nové programy odpovídající aktuální poptávce.
- Ve vědeckovýzkumné práci zvýšit podíl institucionálního a grantového financování.
- Ve spolupráci s partnery průběžně zvyšovat manažerskou přitažlivost programů MBA.
- Poskytovat další služby studentům v mimoškolní činnosti, vytvořit síť absolventů a program podpory nadaných studentů.
- Rozvinout vlastní plnohodnotnou nakladatelskou a vydavatelskou činnost pro vnitřní i vnější trh.
- V řízení školy uplatňovat moderní metody odpovídající nejlepší praxi.
- Vysokou úrovni materiálního a technického vybavení školy vytvářet účinnou podporu pro všechny oblasti její činnosti.

Projekty realizované na VŠFS

Marketingové řízení zahraničního obchodu

VŠFS spolu s Bankovní akademii realizují první běh speciálního přednáškového cyklu interaktivních přednášek určených pro manažery obchodních společností zaměřených na export a import. Projekt tohoto kurzu vychází ze současné moderní marketingové teorie řízených zákaznických vztahů s aplikací na zahraniční obchod, jeho specifikou v jednotlivých teritoriích s praktickými radami. Pilotního kurzu se účastní např.

zástupci společností SINDAT, SINTEX, SPOLSiN, ale také studenti VŠFS. Hlavní přednášející Ing. Karel Havlíček, Ph.D., MBA, ředitel pro obchodní a marketingovou strategii SINDAT GROUP, doplňuje každý z 9 bloků témat (Marketingový výzkum cizích teritorií, Nové technologie ve světovém obchodě atd.) představením významného světového teritoria včetně uvedení šancí a rizik exportérů na těchto trzích, odlišností a aktuální

situací analýzy (Rusko, Čína, Indie, EU atd.). Odborný garant kurzu doc. Ing. Milan Kašík, CSc. završuje cyklus tématem Komunikační strategie na zahraničních trzích s implementací odchylek v tiskových a reklamních legislativách vybraných států, což je důležité z hlediska realizace marketingové komunikace na zahraničních teritoriích. Druhý cyklus seminářů „Marketingové řízení zahraničního obchodu“ bude zahájen 4. 5. 2006. Více informací najdete na www.vfs.cz.

Zkoumej své odpovědi, zda za ně odpovídáš. Talmud

Lidové památky Českého Švýcarska

V únoru 2006 vydala obecně prospěšná společnost České Švýcarsko se sídlem v Krásné Lípě knihu nazvanou *Lidové památky Českého Švýcarska*. Vytvořila ji trojice autorů: Natalie Belisová napsala text a Zdeněk Patzelt spolu s Václavem Sojkou se podělili o fotografickou výbavu. Na 192 stranách formátu 230 x 300 mm se před čtenářem otvírá barevný pohled do krajiny na severozápadě naší republiky, jejíž výjimečné přírodní hodnoty jsou od roku 2000 chráněny nejvyšším stupněm ochrany - statutem národního parku.

Oblast Českého Švýcarska se nachází v srdci chráněné krajinné oblasti Labských pískovců. Ve všeobecném povodním tato krajina zakořenila jako symbol neporušené romantické přírody. Již déle než dvě století se opěvuje a zobrazuje její divoká krása, bizarnost pískovcových skal, labyrint roklí a rozlehlost lesů, metaforicky je nazývána pohořím bez hor. Úchvatnou přírodou však pokladnice hodnot Českého Švýcarska není vyčerpána.

Pozoruhodným je v této krajině podíl člověka na její tváři. Památky, které tu po něm zůstaly jako připomínka jeho života a jeho práce, jeho tvůrčího úsilí v procesu srůstání těla a duše s půdou. A kniha zde zmiňovaná otvírá nový pohled do Českého Švýcarska. Hledí na dílo lidských rukou a poklady lidského umu, které tu vytvořili jeho obyvatelé v průběhu staletí. Mění všeobecnou představu o Českém Švýcarsku jako

Všemily

o krajině čistě přírodní, odhaluje potenciál lidské přítomnosti

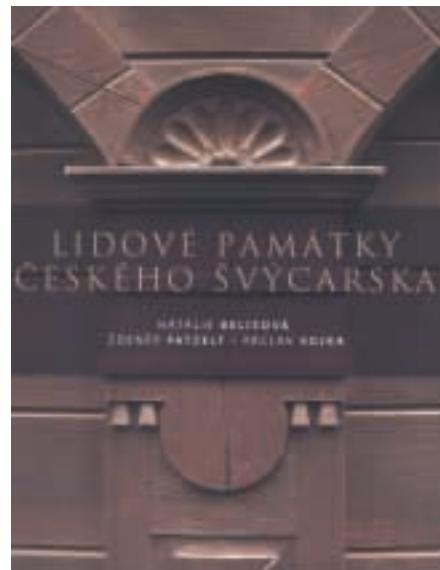
Těžištěm pozornosti autorů, profesně spjatých s působením Správy Národního parku České Švýcarsko, a vydavatele knihy jsou lidové památky. Co si pod tímto termínem představit? Především domy, stavby, jejichž architektura se zde rozvinula do specifického tvaru, nazývaného podstávkový dům. Podstávkové domy jsou charakteristickým fenoménem této krajiny, aspirujícím dokonce na zápis do listiny světového kulturního dědictví UNESCO.

Ovšem kniha zachycuje netolik domy, pojmenování lidové památky je mnohem širší. Kromě obytných stavení do něj patří hospodářské objekty, stodoly, chlévy. Dále výrobní provozy, technická zařízení, řemeslné dílny. A památky duchovního obsahu a umělecké tvorivosti: sochy, pomníčky, kříže, zbožná zastavení, kaple atd. Řemeslné výrobky, zařízení domácností, nábytek, obrázky, nádobí....

Kniha o lidových památkách Českého Švýcarska není akademickou učebnicí, jejím cílem nebylo podat teoretický výklad o problematice lidových památek. Autoři s vydavatelem si předsevzali odkrýt veřejnosti nejen jejich existenci, ale především jejich půvab, hodnoty, ale současně i dnešní stav. Text o šesti kapitolách, pojednávajících o lidovém stavitelství, hospodářských stavbách a výrobních objektech, umění lidových kameníků, drobných sak-

rálních památkách a konečně i o současném stavu a perspektivě lidových památek, se proplétá mezi bohatými trsy snímků, dobových fotografií a archivních dokumentů. Jako celek kniha nejen odkrývá krásy Českého Švýcarska, ale současně alarmuje - upozorňuje na nezbytnost a aktuálnost jejich ochrany.

Kromě uvedené trojice autorů se dále na obsahu reprezentativní publikace podílel in-

struktárními kresbami Tomáš Efler a Tomáš Salov, který do němčiny přeložil résumé a popisky. Grafický návrh svazku a sazba vznikly ve studiu Noctis, o tisk se postarala tiskárna Libertas. A VŠFS má na zrodu knihy rovněž svůj podíl, zajistila totiž její redakční zpracování. Škála jejích edičních aktivit se takto rozrostla o další pozoruhodnou položku.

Kniha je k dostání na knižním trhu za 699,- Kč, mimoto si ji lze prohlédnout ve školní knihovně.

Redakce Xadonie

Rysí kámen

Slovo se ujme spíš než myšlenka ... omyl, hlopost nebo lež nezačínají myšlenkou, nýbrž slovem. K. Čapek

Nová metodika AK MŠMT pro vlastní hodnotící zprávy vysokých škol

Akreditační komise MŠMT na svém šestém zasedání v roce 2005 schválila tzv. metodický dotazník pro zpracování vlastní hodnotící zprávy neuniverzitní vysoké školy. Vychází z výsledků grantu LS0304 „Metodika hodnocení kvality neuniverzitních vysokých škol“, řešeného v letech 2003 až 2004, z dílčích výsledků a pracovních materiálů projektu „Hodnocení kvality vysokých škol“, řešeného CSVŠ, a zahrnuje rovněž „Standards and Guidelines for Quality Assurance in European Higher Education Area“, které byly přijaty v rámci jednání ministrů školství v Bergenu v květnu 2005.

Dotazník je rozdělen do dvou základních částí, a to na část popisnou a část analytickou. Popisná část soustředí pouze zásadní shrnující informace o hodnocené neuniverzitní vysoké škole a formuluje její vlastní poslání a profil. VŠFS má dnes již své poslání a sdílené hodnoty včetně vizuálně stanoveny, jsou výsledkem kolektivní práce a výjezdového workshopu.

Analytická část je rozdělena na jednotlivé moduly, což umožňuje NVŠ se v rámci svého vnitřního hodnocení soustředit vždy na určitou konkrétní oblast. Pro hodnocení vnější, tj. hodnocení Akreditační komisi, se předpokládá hodnocení buď několika Akreditační komisí vybraných modulů, případně na základě doporučení hodnocené NVŠ, nebo všech dále uvedených modulů. Rozsah příslušného modulu závisí na jeho zaměření, neměl by však překročit 4 stránky. Celkový rozsah analytické části tak závisí na počtu vybraných modulů.

Metodika vychází z nástrojů moderního marketingu

Pokud jde o zmiňované moduly (viz dále), tak jejich obsah vychází ze základních činností vysokých škol, tak jak je chápeme ve všech ostatních materiálech (např. Dlouhodobý záměr rozvoje, Vnitřní hodnocení atp.). Zásadní inovace, a nutno říci, že přínosná pro zpracovatele, spočívá ve

způsobu zpracování. V metodickém materiálu se přímo uvádí: „Zpráva musí obsahovat analýzu v jednotlivých oblastech hodnocení (modulech), a to zdůraznit **vždy** silné a slabé stránky, využívání příležitostí a limitování ohrožení. **Nejedná se tedy o popis stavu případně doplněný kvantitativními údaji**“. Jak patrné, stará dobrá SWOT analýza využívaná v marketingových postupech nahrazuje klasické popisné a mnohdy předlouhé materiály. Celkem zprávu tvoří těchto 8 modulů:

Vzdělávací činnost (modul 1), Vědecká, výzkumná, vývojová, umělecká a další tvůrčí činnost (modul 2), Akademické pracovníci (modul 3), Studenti a absolventi (modul 4), Organizace a řízení NVŠ (modul 5), Vnitřní hodnocení na VŠFS (modul 6), Materiální, technické a informační zajištění (modul 7), Ekonomické zajištění (modul 8). Celá zpráva je završena tzv. závěrečným shrnutím.

Hodnocení na VŠFS

Naše škola byla Akreditační komisi MŠMT vyzvána dopisem č.j. 5 237/2006-30/1 ze dne 28. února 2006 k vypracování vlastní hodnotící zprávy s termínem do 30. dubna letosního roku. Práce byly zahájeny workshopem s vedoucími pracovníky školy a stanovením postupu na mimořádném prezidiu. Jde o velmi zásadní materiál, sledující další posilování kvality poskytovaných vzdělávacích služeb, a dotýká se tak každého z nás. K vlastní hodnotící zprávě musí být přiloženy dokumenty, které zpracováváme ze zákona. Jde o otevřené dokumenty, které jsou přístupny na našich webových stranách (www.vsfsc.cz, sekce Škola, soubor úřední deska, soubory: DZ, aktualizace DZ; Hlavní úkoly; Vnitřní hodnocení VŠFS; Výroční zprávy).

Milan Kašík
ředitel odboru strategie a marketingu

Na vzdělání není nikdy pozdě...

Rozhovor s první absolventkou magisterského studia na VŠFS

V únoru letosního roku proběhly historicky první státní závěrečné zkoušky v navazujícím magisterském studiu obořu Řízení podniku a podnikové finance a Finance a finanční služby. Jako první před komisi usedla v pátek 10. 2. 2006 posluchačka kombinovaného studia Renáta Kutzendörferová z Prahy, kterou jsme ihned po obhajobě požádali o následující rozhovor.

■ Jaký je výsledek, můžeme gratulovat?

RK: Děkuji za gratulaci, ani se mi nechce věřit, že jsem to zvládla, tréma hrála své, i když jsem se připravovala poctivě.

Třikrát „za jedna“ a jednou za „dvě“.

■ To bude asi velká oslava, vždyť to je završení pěti let usilovné práce?

RK: Asi vás i čtenáře časopisu zklamu. Jednak mne čekají běžné rodinné povinnosti vdané ženy, máme dvě dcery studující na středních školách, a tak studium bylo a stále bude doslova rodinnou záležitostí. Nu a pak odjíždím mimo Prahu, kde mne čekají některé povinnosti s podnikáním, spravujeme s manželem menší penzion na Šumavě.

■ Když k tomu připočtu zaměstnání,

Kdo říká, co chce, uslyší, co nechce. Gruzinské přísloví

pak klobouk dolů, to se dá všechno stihnout?

RK: Já jsem bakalářské studium absolvovala prezenčně, a to by se při zaměstnání pochopitelně stihnout nedalo. Můj zaměstnavatel totiž nesouhlasil s uvolňováním na kombinované studium, ani jsem u něho nezpozorovala zvláštní zájem či podporu o vzdělávání zaměstnanců. Tak jsem zaměstnanecký poměr ukončila 31. 1. 2000 a 6. 2. téhož roku jsem zahájila studium na jiné soukromé vysoké škole, neměla jsem čas na výběr. Jsem však hrozně ráda, že již cílevědomě jsem si během tohoto studia vybrala VŠFS ke studiu magisterskému. A denní režim byl následující: Ráno jako matka při kontrole úkolů dcer, během dne studentka, navečer jako žena v domácnosti, v pozdní večer společné studium s dcerami a tak dokola.

■ Na denní studium spíše nastupují lidé ihned po maturitě, vzali Vás čerství maturanti mezi sebe?

RK: Také jsem měla tuto obavu, přece jen jsem byla máma od rodiny. Ale svět se mění, byla jsem překvapena, se mnou tam bylo dalších pět letitých studentů. Takže vzájemné přijetí bylo bez problémů, jak to konečně ve škole má být. Co je ale zajímavé, z té šestice jsem nakonec zůstala sama, ostatní to vzdali.

■ V této zkoušce časové náročnosti jste hned zpočátku obstála, ale proč jste si vybrala obor, kde je matematika? Lze totiž zachytit určitý trend, že si lidé vybírají ke studiu raději vysoké školy, kde tento předmět není.

RK: Tak zde jsem měla velkou starost, přece jen od maturity uběhl nějaký čas. Ale chtěla jsem studovat obor, který má pro moji praxi význam, a bez matematiky se to neobejde. Myslím si, že ten strach je zbytečný. S „matikou“ jsem se zpočátku bohužel nadřela hodně, nic není zadarmo. Ale pointa je v tom, co se učí a jak, mám na mysli spojení s praxí. A v tomto směru je i studium matematiky pro mne velmi užitečné.

■ Teď chápu, že studium bylo celorodinnou záležitostí, dcery se připravovaly na střední školu. Zbyl čas na koníčky či regeneraci?

RK: Asi překvapím, že odpovím ano. Předpokladem bylo pochopitelně pochopení manžela, který nás musel především uživit a mít s námi trpělivost. Jsme však sportovně založená rodina, takže na sjezdové i běžkové lyže jsme si čas vždy našli, hrajeme tenis a volejbal, chodíme za kulturou. Myslím si, že cesta za vzděláním vyžaduje dobrou organizaci času a nemluvit jenom o workoholismu. Dokonce moje motivace pro studium vznikla v kolektivním prostředí našich rodinných a sportovních přátel.

■ Jak tomu máme rozumět, právě na motivaci ke studiu jsem se chtěl optat?

RK: Nechtěla bych, aby to vyznělo jako červená knihovna. Ale já jsem skutečně ve své práci a v kontaktu s okolím pozorovala, že mi vysoká škola schází. Jednak v zaměstnání bych si představovala také jinou pozici, potom do toho naše podnikání, kde jsem znalosti z magisterského studia mohla ihned využívat. Ale asi hlavní důvod byl, i když to bude možná znít divně či snobsky, že naši rodinní i sportovní přátelé jsou vysokoškolsky vzdělaní, a at to zní každému divně, cítila jsem určitý handicap. V širším obzoru, ve stylu vyjadřování, v komunikaci vůbec.

■ A naše škola Vám v tom všem pomohla?

RK: Vystudovala jsem obor Řízení podniku a podnikové finance, a jak jsem se zmínila, v našem drobném podnikání jsem ihned využívala získávané vědomosti, zejména v ekonomických disciplínách a v marketingu. Oči mi otevřeli pedagogové R. Valenčík, J. Srpová, I. Svobodová, K. Havlíček. Snad se ostatní nebudou zlobit, ale i u nich jsem získala pocit profesionality a vstřícnosti. Ajsem ráda, že mi škola dala to, co jsem očekávala navíc: sebedůvodu, orientaci v životě i praxi, trochu jiný pohled na události, a hlavně – větší jistotu při hledání práce. Z odborného hlediska oceňuji – nevím, zda to říkám správně – jistou mezioborovost v tom směru, že v rámci podniku nebo podnikání bych se mohla uplatnit v různých pozicích.

■ Pochvala pedagogům nás těší, ale neříkejte, že jste byla se vším spojadena?

RK: Ve srovnání se soukromou školou, kde jsem absolvovala bakalářské studium, to zde bylo mnohem profesionálnější, neocenitelný je individuální přístup, cítili jsme se skutečně jako na kvalitní vysoké škole. A to jak přístupem všech zaměstnanců, nejen pedagogů, tak perfektním vybavením učeben a knihovny. Myslím to zcela upřímně. Ano, nepříjemný byl stavební ruch, ale víte, přeji těm, co přijdou po nás, že to budou mít ještě příjemnější a komfortnější. Nemám srovnání s veřejnými vysokými školami, ale v každém případě budu na svoje vysokoškolská studia vzpomínat velmi ráda a přeji, aby to tak bylo u všech absolventů VŠFS.

■ Zatím to zní jako příklad vzorné studentky, copak nepřišla v průběhu studia krize?

RK: Ale to víte, že jo. V předposledním semestru, blížila se diplomová práce, byli jsme zahlceni povinnou a doporučenou literaturou, ve finiši rostly nároky a požadavky kantorů. Předmět oceňování podniku se mi zdál nepřekonatelný. Zde jsem najednou ztrácela smysl studia, přeče jen to již trvalo dlouho. Ale krize jsou od toho, aby se překonalý, a jsem ráda, že i to jsem zvládla.

■ A co dcery, vydají se ve šlepějích rodičů v trnité cestě za dalším vzděláním?

RK: Věřím, že příklady táhnou, dcery si prožily moje studia a vědí, co je čeká. Jedna dcera se zdá již rozhodnutá, chtěla by studovat vysokou školu se zaměřením na hotelnictví a cestovní ruch. A ta druhá, zatím se zdá, by mohla následovat mne.

■ Zaměstnání jste přerušila, kam míříte s využitím nabytých vědomostí?

RK: V současné době si vybírám různé konkurzy, chtěla bych do nějakého většího podniku a věřím, že se to povede.

Děkuji Vám za rozhovor, přeji zaměstnání podle vašich představ. A když dovolíte, po čase bych se Vás zeptal, jak využíváte vše, co jste se naučila na VŠFS, v praxi. Ta je přeče jenom oním zeleným stromem života a do něho Vám a celé rodině jménem redakce přeji to nejlepší.

Rozmlouval: Milan Kašík

Mič, nebo řekni něco, co je moudřejší než mlčení. Pythagoras ze Samu

Studenti a pedagogové VŠFS poprvé v zahraničí v rámci programu Socrates/Erasmus

Vysoká škola finanční a správní v tomto akademickém roce umožnila poprvé v historii školy vybraným studentům vyjet na studijní pobyt do zahraničí v rámci programu Socrates/Erasmus. Tento program je financován Evropskou unií a byl vytvořen se záměrem podpořit vzájemné vztahy a spolupráci vysokých škol v rámci evropského prostoru. Přitom mobilita studentů je, vedle mobility pedagogů, hlavní součástí tohoto programu. Studenti, vyslaní v rámci uvedeného programu, absolvují na partnerské vysoké škole v zahraničí vybrané předměty či semináře, které si dopředu vyberou a které mají za povinnost též úspěšně zakončit. Studenti jsou v rámci programu Socrates/Erasmus podporováni finančně, a to v průměru částečnou 230 EUR na studenta a měsíc.

Vysoká škola finanční a správní rozvíjela v tomto akademickém roce spolupráci s následujícími zahraničními univerzitami:

- Douai Business School, Francie
- University Paris XII – Val de Marne, Francie
- Technische Fachhochschule, Berlin, Německo
- Technische Universität, Chemnitz, Německo
- Fachhochschule, Ingolstadt, Německo
- Fachhochschule, Wien, Rakousko
- School of Business, Bifröst, Island
- Humanities Polytechnic, Helsinki, Finsko

Na uvedené univerzity bude vysláno v průběhu letošního akademického roku (letního a zimního semestru) celkem 20 studentů. Tento počet studentů je nejvyšší ze všech soukromých vysokých škol a navíc proporcionalně odpovídá velikosti naší školy, porovnáváme-li ji i s veřejnými vysokými školami. V jedné skutečnosti se ale od veřejných vysokých škol významně lišíme. Zatímco na těchto školách je zájem o studijní pobyt v zahraničí v rámci programu Socrates/Erasmus obrovský – na jednoho vysланého studenta připadá až 7 zájemců – na naší škole jsme mohli zatím uspokojit téměř všechny studenty, kteří projevili zájem o studijní pobyt v zahraničí. Samozřejmě za předpokladu, že splnili požadované podmínky. Tou hlavní je dostatečná znalost cizího jazyka, tedy převážně angličtiny (School of Business Bifröst, Humanities Polytechnic Helsinki, Douai Business School, Technische Universität Chemnitz, Fachhochschule Ingolstadt, Fachhochschule Wien), popř. němčiny (Technische Fachhochschule Berlin, Technische Universität Chemnitz, Fachhochschule Ingolstadt, Fachhochschule Wien) nebo francouzštiny (University Paris XII). Druhou, neméně významnou podmínkou je, že se

musí jednat o vyslání „kvalitního“ studenta, který jednak musí zvládnout úspěšně studium v zahraničí, ale rovněž musí dostát všem svým studijním povinnostem na VŠFS po svém návratu ze zahraničí.

Zatím je možno konstatovat, že vybraní studenti vesměs reprezentovali naši školu v zahraničí úspěšně. O tom svědčí jejich studijní výsledky na zahraničních vysokých školách. Velmi zajímavé bylo též podělit se s těmito studenty o jejich zkušenosti – na konci února proběhlo za účasti prezidentky VŠFS dr. Šenkýřové setkání „erasmáků“ s vedením školy a se studenty, kteří projevili zájem vyjet v rámci programu Socrates/Erasmus do zahraničí v příštím akademickém roce. Toto setkání ukázalo, že Vysoká škola finanční a správní je určitě srovnatelná se zahraničními vysokými školami co se týče studijních programů, metod a způsobů výuky. Je pozitivní, že tohoto setkání se zúčastnil velký počet našich studentů, kteří projevili zájem o zahraniční studijní pobyt.

Pro příští akademický rok se podařilo uzavřít bilaterální smlouvy s dalšími univerzitami:

- Burgundy School of Business, Francie
- Fachhochschule, Mainz, Německo
- Institute of Technology, Athlone, Irsko
- School of Business, Valencie, Španělsko
- Polytechnika Opolska, Polsko
- Institute Politécnico do Porto, Portugalsko

Toto rozšíření nabídky umožnilo zvýšit kvótu vysílaných studentů z 22 na 45, tedy na více než dvojnásobek. V současné době vrcholí výběrové řízení pro zimní semestr akademického roku 2006/2007, přičemž indikovaný zájem ze strany studentů je nižší, než je schválená kvota, takže předpokládáme další kolo výběrového řízení pro studijní pobyt v zahraničí v letním semestru příštího akademického roku.

Důležitým faktorem mobilit v rámci programu Socrates/Erasmus je skutečnost, že naší škole současně s možností vyslat studenty do zahraničí vzniká i závazek přjmout recipročně studenty partnerských zahraničních vysokých škol. Až dosud v rámci těchto výměn studovali na naší škole pouze 4 zahraniční studenti, nicméně v příštím akademickém roce můžeme s vysokou pravděpodobností očekávat počet daleko vyšší, a to několik desítek studentů. Těmto studentům musíme nabídnout odpovídající „studijní program“ složený z předmětů vyučovaných v angličtině (případně jiném cizím jazyce). Tyto předměty již byly pro příští

Pravá výmluvnost spočívá v tom říci jen, co patří k věci, a právě jen to. F. Hebbel

akademický rok prezidiem VŠFS odsouhlaseny. Jedná se o předměty, které pokrývají všechny obory bakalářského i magisterského studia, a jsou určeny též – zatím pouze výběrově – pro studenty VŠFS. Takže již v příštím akademickém roce se budou moci studenti VŠFS rozhodnout, zda vybraný předmět budou studovat v češtině či v angličtině.

Nedílnou součástí programu Socrates/Erasmus jsou vedle studentských mobilit též mobility pedagogů. Zatím se jedná o krátkodobé studijní pobytu spojené s přednáškovou činností. I v tomto případě jsou mobility finančně podporovány z příslušných evropských fondů, nicméně VŠFS též

vybranému pedagogovi částečně financuje jeho pobyt v zahraničí ze stipendijního fondu. V letošním akademickém roce se podařilo vydat do zahraničí v rámci uvedeného programu 3 pedagogy. Pro příští akademický rok můžeme jejich počet navýšit až na 10 pedagogů.

Na závěr bych chtěl všem jazykově vybaveným studentům i pedagogům doporučit, aby uvažovali o účasti v programu Socrates/Erasmus, protože se jedná o velice výhodnou možnost, jak si rozšířit své znalosti a dovednosti, a přitom navázat nové kontakty.

Petr Budinský
viceprezident pro obchod a vnější vztahy

Inspirace a sebevědomí

Na konci února jsem se vrátil z půlročního studijního pobytu ze severu Francie z městečka Douai.

O užitku i krátké zkušenosti studia v zahraničí se není třeba zmiňovat. O co bych se ale chtěl s vámi podělit, je porovnání systému studia, použitých metod a vyučovacích postupů. Francouzská škola; Douai Business School (DBS); je stejně jako VŠFS školou soukromou, orientovanou na současné trendy a potřeby trhu práce.

Cizí jazyky

Velkou výhodou, kterou DBS nabízí oproti VŠFS, je velký důraz na jazykovou připravenost, na angličtinu. Francouzští studenti na DBS, jinak více než hrdí na svoji kulturu, zemi a jazyk, si přes svoje francouzské ego považují znalost angličtiny ne za výhodu, ale za základní předpoklad pro úspěch. A při vyučování se jí věnují více než dosti. Na tomto poli má bohužel rozvrh VŠFS dosud rezervy.

Přístup učitelů

Srovnání přístupu učitelů ke studentům hodnotím zhruba nerozhodně. Obecně platilo, že čím větší odborník a profesionál, tím více se namísto dokazování vlastních „kvalit“ na studentech snažil předat své zkušenosti, být prospěšný a učit formou spolupráce spíše než diktátem

neužitečného sebeposlouchání (i když i tací se našli).

Domácí práce, seminárky

Domácí práce, seminárky nebo projekty jsou na rozdíl od našich zvyků především týmovou prací, aby se studenti naučili pracovat ve skupině. Tento způsob učí týmové spolupráci, komunikaci, toleranci a zodpovědnosti nejen za sebe. A tyto dovednosti jsou za plotem akademické obce velmi prospěšné, ne-li nutné. Dalším plusem jsou samotná téma, která byla zaměřena spíše na praktickou aplikaci získaných teoretických znalostí než na přepisování teorie z učebnic nebo stahování seminárních prací z internetu.

Způsob výuky

Velkou výhodou při hodinách je využívání reálných případů z praxe - study cases. V nich se studenti setkávají s úkoly manažerů, dobrých, ale především chybných postupů a rozhodnutí. Učit bychom se měli především z chyb někoho jiného, protože nás to nic nestojí (na rozdíl od chyb vlastních) a negativa se také lépe pamatuji. Praktické příklady také lépe vystihují reálnou situaci a nezdružují tím, jak ten či onen autor teoreticky rozděluje poznatky do kategorií, které se učíme jako básničky namísto získání užitečných znalostí z chodu podniku či podnikání. Někteří přednášející na VŠFS tyto prvky do výuky zavedli nebo zavádějí - není jich však mnoho.

Studenti

Velkou devizou českých studentů,

včetně těch z VŠFS, je obrovská flexibilita a kreativita. Na rozdíl od francouzských studentů dokážeme reagovat na změny plánu či pracovního postupu bez větších problémů. Jsme schopni řešit věci operativně, okamžitě, aniž by nám tímto začaly narůstat problémy další. Umíme také mnohem lépe rozdělovat informace na důležité a nedůležité a přiřazovat jim význam. A v logickém myšlení jsme také o krok vpředu.

Na DBS se daleko více však uplatňuje heslo, že školu dělají studenti. Velký význam pro kvalitu chodu školy má fungující studentská rada, jejíž práce je pro vedení školy přínosná a užitečná.

Z tohoto letmého srovnání se zahraničními institucemi nevychází naše škola v žádném případě špatně. Je samozřejmé, že každá škola má své specifické problémy, dané velikostí, zázemím, historií nebo zaměřením, ale je třeba hledat pozitivní i negativní stránky. A na té naší je těch pozitivních dosti. Nesmíme se však bát nechat se inspirovat, hledat některé lepší postupy a řešení a třeba více spolupracovat.

Jsem rád, že jsem mohl být studentem Douai Business School a jsem hrdý na to, že mohu být studentem VŠFS. Máme právo mít sebevědomí, protože máme důvod. Jako budoucí absolvent (doufám) se nebojím, že bych neměl dobrý základ pro budoucí práci, a to ani ve srovnání jak se studenty z českých univerzit, tak se studenty zahraničními.

Jan Šafařík, student
1. ročníku magisterského studia

Iniciativa Evropské unie zaměřená na předcházení diskriminaci a nerovnostem v zaměstnání

Studijní středisko Most je od října 2005 zapojeno do dvouletého projektu SUPORT, který směřuje do oblasti vzdělávání dospělých. Předkladatel projektu, kterým je Regionální rozvojová agentura Ústeckého kraje a.s., získal podpory expertů našeho střediska vysoké bodové ohodnocení při žádosti o grant.

Hodnocená oblast	Možné maximum bodů	Přiznáno hodnotiteli
Zohlednění principů	36	29
Pochopení způsobu implementace	6	6
Naplnění horizontálních témat	5	8
Věcné zaměření	90	85
Celkem	137	128

Projekt se realizuje v rámci Iniciativy Evropské unie s názvem EQUAL a má připravit a pilotně ověřit systém podpory vzdělávání žen, které pečují o děti do 15 let. Tato kategorie byla vybrána vzhledem k tomu, že současná evropská společnost ji v některých zemích diskriminuje tím, že na ni automaticky přesouvá veškerou péči o děti a rodinu. Tato skutečnost se pak v praxi projevuje sníženou konkurenční schopností žen na trhu práce.

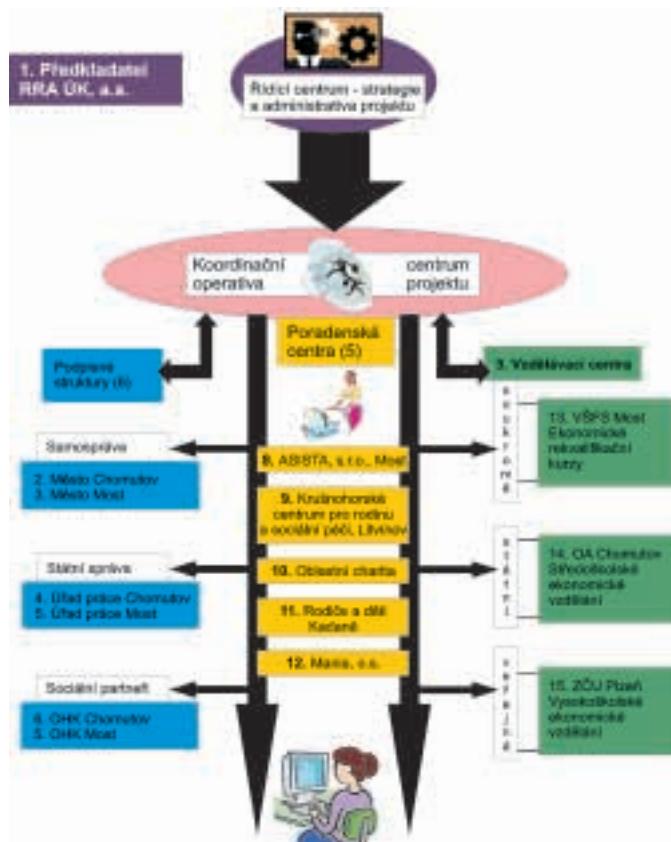
Projekt SUPORT má tyto cíle:

- poukázat na kariérní diskriminaci žen, které pečují o děti s tím, že se problém vyjimečně může týkat i mužů,

Fotodokumentace z řídícího výboru projektu dokládají vysoký podíl žen, které jsou do projektu zapojeny jako expertky, pracovnice v administrativě nebo zástupkyně pilotních skupin.

SUPPORT – program podpory zvyšování kvalifikace žen pečujících o děti do 15 let (organizační schéma – přehled parťterů)

- vytvořit programy, které by umožnily sladit péči o děti a rodinu se zvýšením kvalifikace,
- realizovat přednáškový cyklus připravující ženy na zapojení do samostatné výdělečné činnosti,
- ověřit dvouletý kurz, který by umožnil následné jednorocní dálkové stadium zakončené maturitní zkouškou,
- ověřit dvouletý kurz, který by následně umožnil pokračovat v distančním studiu a získat vysokoškolský titul Bc.,
- připravit podmínky pro pokračování podpory studia žen pečujících o děti v okresech Chomutov a Most po skončení projektu.

Ze všeho toho, co povídáme, jsou tři čtvrtiny nesmysl. Ch. de Sainte-Beuve

Projekt 5 + 5

„Podpora a rozvoj bakalářského a magisterského studijního programu“

Vzdělávací projekt „5+5 pro hodnotnější studium“ realizovaný ve studijním středisku Kladno a Most přináší studentům Vysoké školy finanční a správní i studentům jiných škol jedinečnou příležitost prohloubit si své znalosti v oblasti ekonomie a mezinárodních vztahů. Hlavním cílem projektu je přinést studentům bohatší studijní program a zvýšit jejich konkurenčeschopnost na trhu práce. Tento projekt je spolufinancován Evropským sociálním fondem (ESF) a prostřednictvím MŠMT i Českou republikou.

Evropský sociální fond podporuje především programy, které dlouhodobě rozvíjejí nebo opětovně vytvářejí „způsobilost k zaměstnávání“ občanů členských států EU, zejména v problematických regionech. Hlavním cílem je zprostředkovat občanům odpovídající kvalifikaci a sociální kompetenci, a tím zvyšovat jejich sebedůvku a jejich schopnost přizpůsobení se situaci na trhu práce.

Co znamená 5+5?

5+5 znamená, že v rámci projektu vzniklo 5 seminářů vedených v anglickém jazyce, ve kterých si posluchači zlepší své komunikační dovednosti v cizím jazyce a doplní si odbornou anglickou terminologii, a 5 aplikovaných seminářů v češtině, kde mají posluchači možnost aplikovat své teoretické znalosti na řešení vybraných praktických problémů, jako analýza dopadu přímé zahraniční investice na ekonomiku regionu, možnosti čerpání finančních prostředků ze strukturálních fondů nebo situace na trhu mobilních operátorů.

Semináře vyučované v projektu „5+5 pro hodnotnější studium“ jsou určeny studentům bakalářského i magisterského studia. Semináře jsou jednosemestrální, v každém semestru se otevírá všechn deset znova. Studenti se mohou v každém semestru přihlásit do jednoho nebo více seminářů. Všechny semináře jsou přitom otevřené pro oba studijní

ní programy. Studenti bakalářského studia se mohou hlásit do seminářů doporučených pro magisterský stupeň a naopak.

Výuka v projektu „5+5 pro hodnotnější studium“ běží od podzimu 2005 a skončí v letním semestru akademického roku 2006/2007.

Zakončení studia

Semináře v angličtině jsou zakončeny dvěma testy, jedním v polovině trvání kurzu, druhým na konci, aplikované semináře končí seminární prací. Na závěr každého semestru proběhne konference, kde budou úspěšní studenti prezentovat své práce z aplikovaných seminářů. Všichni úspěšní absolventi zde zároveň obdrží certifikáty o absolvování studia. Studenti spolu s organizátory kurzu také na konferenci zhodnotí jak průběh studia a organizaci výuky, tak i své lektory.

Semináře v projektu „5+5 pro hodnotnější studium“ jsou uznatelné jako součást bakalářského nebo magisterského studia. Za absolvování alternativního předmětu může student získat zápočet z odpovídajícího předmětu bakalářského nebo magisterského studijního programu, např. absolvování semináře Aplikovaná mikroekonomie umožňuje získat zápočet z předmětu Mikroekonomie I.

K projektu „5+5 pro hodnotnější studium“ vznikly na adrese www.vsf.s.cz internetové stránky, kde najdete další zajímavé i praktické informace k jednotlivým kurzům, přehled uznávaných předmětů, jména vyučujících v jednotlivých seminářích, stejně jako aktuální rozvrhy kurzů na střediscích Kladno a Most. A pokud jste se rozhodli zkusit si vystudovat jeden odborný předmět v angličtině, můžete si na stránkách rovnou stáhnout přihlášku.

Autoři: Pavel Holomek, Vladimír Zelený
Eva Čermáková, Ladislav Lašek

Před odjezdem na studijní pobyt do Irska (Erasmus/Socrates)

Koncem května 26. 5. odjíždí člen naší redakční rady a student magisterského studia Radek Bušta na výměnný studijní program na School of Business v Bifrostu na Islandu. Tento studijní pobyt probíhá v rámci programu Erasmus/Socrates.

Náš kolega je dalším ze studentů a určitě ne posledním, který zažije

na vlastní kůži zkušenosť studia v zahraničí, a určitě získá řadu všedních a hlavně nevšedních zážitků. Již teď se těšíme na příspěvek z jeho cest do našeho časopisu, který možná pomůže studentům se rozhodnout studovat v zahraničí anebo alespoň, aby se odhodlali učinit první krok a přihlásili se do tohoto programu.

Našim přáním kromě úspěchu studentů v zahraničí je i to, aby studenti aktivně a sdílně přispívali do časopisu svými zkušenosťmi a zážitky. Erasmáků není již na naší škole málo a užitečná rada od kamarádů přijde vždy vhod, neboť právě dobrá rada, informace se občas špatně shání.

Neříkej, co hodláš dělat, neboť při nezdaru dojdeš výsměchu. Pittakos z Mytilény

Partneři Vysoké školy finanční a správní v roce 2006

Generální partner

Hlavní partneři

Partneři

CITY UNIVERSITY

Škola si váží partnerství se všemi subjekty a děkuje za jejich podporu.

Výběrové řízení na pozice

vedoucí katedry

- řízení podniku a podnikových financí
- veřejné správy

profesor/profesorka nebo docent/docentka

- se zaměřením na ekonomii nebo veřejnou správu

Působiště: Praha, Kladno a Most.

Předpokládaný nástup: 1. září 2006 nebo dle dohody.

Písemné přihlášky spolu se strukturovaným profesním životopisem a přehledem publikační a vědecké činnosti zašlete do 15 dnů od zveřejnění na adresu: VŠFS; Estonská 500, 101 00 Praha 10;
Mgr. V. Sochorová, kvestorka; tel.: 210 088 808; e-mail: vera.sochorova@vsfs.cz.

VYSOKÁ ŠKOLA
FINANČNÍ
A SPRÁVNÍ

www.vsfs.cz

První povinností člověka je mluvit: je to jeho hlavní zaměstnání na tomto světě. R. L. Stevenson

Kulatinky ve škole

Kateřina Švojgrová

Iveta Jonášová

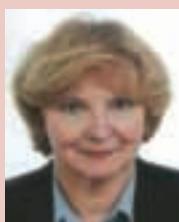
Luděk Lisse

Květuše Paichlová

Marcela Sobolová

Slavomír Burýšek

V době přípravy tohoto čísla oslavili naše kolegyně a kolegové osobní jubilea. Redakce Xadonie jim přeje hodně zdraví, štěstí a lásky.

11. března 2006 v 11 hodin vstoupili do svazku manželského naši milí kolegové Tereza Richterová a Zbyněk Nejezchleba.

Blahopřejeme

Soutěž o název klubu

Vysoká škola finanční a správní připravuje vlastní vysokoškolský klub, který bude slavnostně otevřen na podzim 2006 v sídle školy v Estonské ulici. Náš klub nebude mít v Praze co do atraktivity a vybavení konkurenci. Jediné, co chybí, je správný název, který by přilákal do klubu navštěvníky, aby v něm strávili příjemné chvíle.

Prezidium školy vyhlašuje soutěž o nejlepší název vysokoškolského klubu.

Vítěze čeká velice zajímavá odměna – notebook.

**Jaký bude v klubu program?
To záleží i na tobě!**

Nečekajte, co vám nabídne vysokoškol-

ský klub. Program by se vám nemusel zdát ani trochu cool!

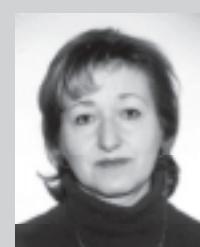
Tak vezměte osud klubu do svých rukou! Zjišťujte u kolegyně a kolegů, co by se jim v klubu líbilo, a jestli mohou přispět zajímavým vyprávěním, filmem, muzikou nebo jinak.

Přihlaste se do programové rady našeho vysokoškolského klubu! Dostanete se do skvělé party aktivních lidí.

Zájem sdělte formou motivačního dopisu.

Kontaktní adresa:

VŠFS
Lenka Plachá
Estonská 500, 101 00 Praha 10
e-mail: lenka.placha@vsfs.cz

Oznámuji, že nás po delší, těžké nemoci opustila naše milá kolegyně z ekonomického odboru (školné a poplatky) Lenka Michaličková.

Letem světem na Nový Zéland a do Austrálie

Z deníčku cestovatelky (část 3. – pokračování z předchozího čísla)

Alice Springs (AS)

Dnes je 16. 8. 2005 – přespíme ve Fogg Damm a odležíme z Darwin do Alice Springs. Noc byla dobrá. Vzbudila jsem se v půl dvanácté, nebe bylo plné hvězd a šla jsem na WC. Ve svém „pokoji-kabině“ jsem ušlapala k smrti jakousi větší potvoru. Jen to zaprástělo. Vyhodit ji ven už jsem neměla sílu. Nemohla jsem usnout. Asi na 15 minut jsem pustila klimatizaci. Když se dostatečně ochladilo, vypnula jsem ji a zase usnula. Vzbudila jsem se až v půl sedmé, provedla hygienu a začalo pršet. Pršelo stále více, až spustil tropický dešť. Asi po půl hodině vše skončilo. To už jsem měla vypitou kávu s mlékem a zvládla jsem i jogurt. Do Darwinu jsme dojeli O.K. Zaparkovali jsme v centru. Bylo krátce před 9. hodinou a otevřaly se obchody. Koupila jsem dva obrázky od Aborigínů. Kolem 11. hodiny jsme dojeli na letiště. Do odletu zbývala spousta času. Sedla jsem si k internetu, který byl gratis, přečetla si emaily z VŠFS a odepsala na ně svým holkám. Pak jsem si, bohužel, přečetla noviny o pádu letadla, jak mi doporučovala Zuzu. Děsné! Všichni tam umrzli! I my letíme boeingem 737! Trochu mám obavy. Sedí tu spousta lidí, letadla nepřiletí ani neodlétají. Už teď víme o dvacetiminutovém zpozdění. Následně se protáhlo na čtyřicet pět minut.

Let byl však celkem klidný. Taxi do hotelu v AS stálo 26 AUD. Máme zase suite – společný apartmán. Citelně se ochladilo. Bude hůr! Po ubytování jsme vyrazili pěšky do města. Byla to pěkná štreka. Zpět jsme za taxi zaplatili přes 8 AUD. Snědla jsem pizzu, ale za moc nestála, třebaže stála 10 AUD, a to byla small! Začala jsem zase čist knížku od Káči a asi v 9 hodin jsem usnula. Vstávalo se v půl sedmé, ale to už jsem byla asi hodinu vzhůru.

Je 17. 8. a v noci je fakt pěkná kosa. Italové si pustili topení, já neměla návod. Naštěstí jsem našla ještě jednu deku a spala jako andílek. Snídaně byla tradičně bídná. Káva s mlékem a asi 10 ks krekrů s jedním trojúhelníčkem veselé krávy. Vyrazili jsme do muzea-pouště. Stálo to za to, a tak jsme tam vydrželi do půl druhé. Viděli jsme atrakci se cvičenými dravci, poutavý film o vzniku Země i Austrálie, spoustu zajímavých zvířat, hlavně ptáků, hadů a živočichů, co žijí převážně v noci. Cestou zpět jsem objevila fantastické bumerangy. Koupila jsem dva, jeden pro manžela. Doufám, že je po sobě nebudeme vrhat, protože nejsou „turistické“, ale opravdové, se kterými se dá i zabít. Nakoupili jsme věci na cestu k Uluru. Hlavně vodu, také šunku, housky, banány, jogurt, atd. Zítra se vstává v 5,30. Hotel Alice on Todd i Alice Springs budou minulostí.

Cesta k Uluru

Je půl osmé ráno, sedím spolu s 10 dalšími turisty a řidičem-průvodcem v malém busu a jedeme směrem Rainbow Valley, pak do Kings Canyon Resort a na konec do

Rainbow Valley

Rainbow Valley

Jazyk je jediný nástroj, který se stálým užíváním ostří. W. Irving

Noc v poušti

divná australská rodina. Mají retardovaná dvojčata. Doted' jsme nezjistili, zda jsou to holky nebo kluci. Je jim asi 14 let. Když jsme lezli nahoru, jedno z nich se plazilo v píska, a když jsme scházeli dolů, válelo „sudyvaly“. Umím si živě představit, kde všude muselo mít písek s písečnými potovrami. Jedno chytlo asi i písečné blechy, protože se potom pořád drbalo. Kromě jejich matky a Fábinky jsme se vydrápali všichni až nahoru. Trsy pichlavých trav pod námi vypadaly z dálky jako jednolitá louka, zblízka je vidět mezi nimi červenou půdu nebo červený písek. Asi v půl jedné při obědě průvodce oznámil, že každý den ujdeme asi 15–16 km. Kdyby to nebylo v extrémních podmínkách, tak by to snad šlo. Takhle musím jen doufat, že to přežiji. Dnes bylo 29 °C ve stínu. My se pohybujeme většinou na slunci. Chce to pit. Ale také s rozmyslem, člověk pak musí na WC, a to může být v tomto terénu dost problém. V noci prý budou 4 °C, říkal průvodce. No, snad se plete. Také říkal, že má dobré spacáky. To doufám. K obědu bylo, co kdo urval. Na 3 krajíčky toustového chleba jsem si dala tuňáka, sýr, šunku a rajče. Až na tu rybu to byla celkem moje běžná strava. Asi v půl druhé jsme odjeli sbírat dříví na barbecue. Po návratu k benzínové pumpě k nám přistoupila parta mládeže ze zemí západní Evropy, která vyjela z AS až odpoledne. Rázem byl autobus přeplněn. A to ještě pojedeme 270 km! Mládež si pustila hudbu podle svého gusta. Italové šíleli, neboť poslouchají jen klasiku. Pier Luigi si provokativně udělal ze šály ucpávky do uší. Jedeme zajímačou krajinou. Zvlášť stromy stojí za zmínku. Vypadají jako listnáče, a přitom jsou to jehličnany. Po půl sedmé večer jsme dorazili do místa určení a tím byl Kings Creeg Station. Zítra vyrazíme do Kings Canyon Resort. Spí se pod širákem. Dostala jsem jakousi alergii, strašně mě pálí a slzí oči. Už hodně dlouho není signál. Stan dostał jen ten, kdo si o něj požádal, a musel si ho sám postavit. Jestli si myslíte, že jsem spala pod širákem, tak se mylíte. Ve stanu spali i mí italští přátelé. Dva sympatičtí Angličané mi ho dokonce postavili. Všichni jsme dostali australské spacáky zvané „swag“; je to jakési pouzdro ze silné celtoviny, po straně se zipem, uvnitř má karimatku a ještě se do něho dá nasunout normální spacák. Má i jakési hledí přes obličej. Oblékla jsem si punčocháče, teplé ponožky, šusťákové dvojitě kalhoty, termotriko s dlouhým rukávem a bylo mi opravdu horko. K večeři byla rozvařená rýže bez chuti a bez zápacu, uva-

řená mražená míchaná zelenina, rovněž bez chuti a bez zápacu, a na plátu připravené kuřecí maso zvláštní chuti spolu s ještě zvláštnější směsicí – kousky jablek s česnekem, cibulí a ještě určitě s něčím neidentifikovatelným. Na spaní jsem měla samozřejmě ucpávky do uší, přesto moc nepomohly. Ostatní spali kolem našich stanů. Zejména dvojčata vydávala zvláštní zvuky, chvíli jakoby kňučela, pak výskala, vřeštěla nebo se chechtala. S komentářem sama pro sebe jsem zalézala do lůžka. Cítila jsem, jak při každém hnutí se ze spacáku sype písek. Byla jsem ale docela groggy, byla tma tmoucí a ani by mě nenapadlo jít písek někam vytřásat ven na něčí hlavu. Bylo mi jasné, že pivo, co jsem si dala po večeři, udělá svoje v průběhu noci, a při představě neskutečně dlouhé cesty na WC se mi dělalo špatně. Odmitala jsem myslet na všechny ty malé smrtonosné potvory, a jen jsem si říkala, že pokud mám přežít zítřejší pochod, musím se vyspat. Probudila jsem se těsně po půlnoci a musela ven. Bylo teplo a nebe plné hvězd. Před WC jsem si připadala jako v hororu. V naprosté tichosti tam muži v plynových maskách stříkali cosi po zemi kolem sousedního domu. Zarazila jsem se a zůstala stát. Muž v masce mě z pozoroval a udělal jakýsi neurčitý pohyb. Ale já jsem tam musela! Když jsem po chvilce vyšla, nikde nikdo nebyl. Zalezla jsem do stanu. Někdo v mé blízkosti silně chrápal. Trvalo notnou chvíli, než jsem usnula. Probudila mě mírná zima a hlasy venku. „Už je ráno?“ zeptala jsem se italsky. „Jó, vstáváme.“ Rychle jsem se převlékla a sbalila. To už stál jen můj stan. Bože, jak to dělají, pomyslela jsem si. Někdo mi přišel pomoci. Snědla jsem trochu müsli s mlékem a už se jelo. Ten den byl fakt náročný. Ostrých 6 km stoupání a klesání. Kings Canyon mi dal co proto. Celé odpoledne jsme pokračovali busem ke svaté hoře Uluru.

Uluru

Nejprve se objevila nepravá hora Uluru, a pak se konečně zjevila ta pravá. Dojeli jsme do tábora a já s italskými přáteli postavila stany. Bylo asi 17 hodin a na vše bylo vidět. Osprchovala jsem se a uvařila si čaj s mlékem. Posílám a přijímám SMS. Při západu slunce je strašná zima, ale někdo si nenechá ujít pohled na svatou horu, která postupně mění barvu. K večeři se vaří špagety po australsku. Trochu jsem si vzala. Jsem dost mrtvá, dnes to byla zabíračka a kdo ví, co bude zítra. Noc byla lepší, než jsem čekala. Spala jsem, než mě vzbudili. Rychle kafe a kousek toustového chleba

Kings Canyon Resort

Drž se věci, slova už budou sama následovat. Latinské příslöví

Západ slunce nad Uluru

s marmeládou a už se jede „na úsvit“ nad Uluru. Byla strašná zima. Všude stáli turisté. Blesky fotoaparátů blýskaly, všichni se klepalí a přáli si, aby už konečně slunce vyšlo. Asi po čtyřiceti minutách jsme vyjeli do pohoří Kata Tjuta - Olgas. Bylo to super. Ale drsňárna. Ušli jsme asi 8 km těžkým terénem. Měla jsem toho plné kecky. Pak jsme zajeli do Cultural Centre a pojedli – tradičně, co kdo urval na housku. Po asi hodinové siestě, kterou jsem většinou strávila na WC, neboť mi nějak nebylo nejlépe, jsme jeli k šupinaté hoře Uluru. Pořád toho mám dost. Dala jsem si jen 2 km podél hory a zbytek času si zvedala hladinu adrenalinu v krvi pozorovaním šílených turistů, kteří lezli na svatou horu Aboriginalů i přes prosbu domorodců, aby to nedělali. Nejvíce mě vyděsila rodina se třemi malými dětmi. Byli to Číňané, rodiče velmi mladí, matka „šík“ v upnutých džínech a tři chlapci. Otec je nutil lezt a matka, která se opozdila, už nemohla nic jiného dělat, než se pokusit vylézt za nimi. Oblečení ji znemožňovalo ohýbat nohy, a tak měla již značné problémy vyšplhat několik metrů k řetězům. Nejmenšímu klukovi mohlo být 4–5 let. Byl absolutně bez bázni. Nevydržela jsem se dívat, jak si hraje na spidermana, a na chvíli jsem odešla. Když jsem se vrátila, matka s prostředním asi 9letým synem, který se bál už od začátku a nechtěl lezt, seděla přilepená k hoře asi u čtvrtého řetězu. Otce se zbylými dětmi už nebylo nevidět. To jsem zvědavá, až polezou dolů! Z naší skupiny lezli nahoru čtyři – anglický pár, podivná Francouzka a šílený otec od šílených dvojčat. Už to trvá více než hodinu a pořád dolů nelezou. Vrátili se až těsně před naším odjezdem. Fábinka a Pier Luigi obcházeli horu. Je to asi 9 km. Čekám na ně a žerou mě mouchy. Mezi tím čínská matka tiskne své dítě v náručí u řetězu, nic nepijí, nic nemají na hlavě. Některí „kolemjdoucí“ nabízejí pomoc. Odmítá. Po víc než půlhodině se začala i se synem posouvat po řetězu dolů. Chlapec je očividně v lepší kondici, psychické určitě. Nakonec zůstala nalepená na skále mimo cestu a pološílená se dívala vzhůru, zda uvidí zbytek rodiny sestupovat. Chlapec mezi tím sestoupil sám až dolů. Po nějaké době slezla i ona, oba si lehli na břicho dole na skálu u cesty, hlavou do kamene, a asi prosila horu, aby jí rodinu vrátila v pořádku. Spolu se mnou čekalo mnoho lidí na to, jak stopy dopadne. Pak se objevili nad předposledními řetězy. První lezl nejstarší asi 13letý kluk, pak otec a poslední mládě. Mávali a volali na matku. Podívala se, zamávala, pak znova

přitiskla obličej k hoře. Nevydržela se dívat. Trvalo nekonečně dlouho, než byli mimo nebezpečí. Otec mezi přihlížejícími prošel s vítězoslavným pohledem. Blázen, pomyslela jsem si, tolik rizkoval. Tak to jsou ti Číňané, národ příštího století! Do tábora jsme dojeli za tmy. Tradiční večeře tradičně nestála za moc, ale byla teplá a čerstvá. Za moc nestála ani poslední noc. Budila jsem se a měla spoustu divokých snů. Zapamatovala jsem si jen jeden – chodila jsem s Fábinkou po vodní hladině, byly na ní bubliny a měla jakousi krustu. Obávala jsem se, že se proboríme, ale hladina držela. Vzbuďily mě hlasy bláznivé rodiny. Sakra, už se zase vstává! Pakování neproběhlo bez problémů. Stan i spacáky jsem zvládla zabalit, ale chvíli před odjezdem jsem začala hledat košili. Okamžitě jsem si vzpomněla, že jsem ji hodila na batoh v rohu stanu, že tam zapadla a já zabalila stan i s ní. Požádala jsem jednoho Angličana, aby mi pomohl vyndat z vleku stanu. Očividně se rozruřil. Musí nadzvědnout spacáky, stany jsou pod nimi. Naštěstí jsem mu nerozuměla. Tak který je tvůj, a zuřivě ukazoval na dno vleku. Zaváhala jsem. Ježíši Kriste, všechny jsou v těch taškách tak stejně! Pak jsem si s chladnou hlavou řekla, že se na něho můžu vykašlat, novou košili jim nenechám, kdybych měla otevřít všechn pět stanů, a vybrala jsem dvě tašky. Měly barvu, jako ta moje, a ta by také měla být někde na vrchu. Jedna z nich se mi zdála být poněkud hůř zabalená. Riskla jsem to. A světe div se, střepila jsem se napoprvé! Ten čuměl! Pier Luigi zabralal něco jako „brava“ a já byla šťastná. Bylo šest pět, když jsem vyjízděli. Po chvilce jízdy nás vysadili v Ayers Rock na parkovišti nějakého hotelu a pokračovali zpět do Alice Springs. Recepce luxusního hotelu byla otevřená. Na nás, utrmácené a špinavé, koukali trochu divně. Venku byla pořádná zima. Recepční nás naštěstí nechala uvnitř a my jsme o několik hodin později místním busem dojeli na letiště. Při rámové kontrole mi sdělili, že s bumerangy do letadla nesmím, a musela jsem je odbavit jako zavazadlo. Přilepili na ně cedulky FRAGILE a já celý let doufala... Po dvouapůl hodinovém letu jsme přistáli v Sydney. Kufry včetně bumerangů dorazily v pořádku. Do hotelu jsme dojeli taxíkem. Hned jsem se vrhla pod sprchu, a pak prala. Poněkud pozdě jsme vyrazili na večeři. Jedli jsme tapas ve španělské restauraci.

Bohuslava Šenkýrová

(Dokončení příště)

Více fotografií na www.vsfsc.cz

Konečně volná

Jediné, co je horší, než když se o vás mluví, je to, když se o vás nemluví. O. Wilde

Tančila jsem v Riu

Od děství jsem snila o tom, že si udělám výlet na světoznámý karneval v Riu de Janeiro. Má cesta do města karnevalu začala již v mých 15 letech, kdy jsem se nemohla odtrhnout od dokumentárních filmových snímků o něm. Po třinácti letech jsem se dočkala a s kamarádkou vyrazila vstříc jihoamerickému dobrodružství.

Na svou vysněnou dovolenou jsem se vydala z vídeňského letiště s cílovou destinací Mexico City, kde na mě již čekala má spřízněná duše. V jedné z cestovních kanceláří jsme zakoupily travel packet do Brazílie a Argentiny a po třech dnech strávených v Mexiku jsme zahájily svou výpravu za horkokrevnými latinskoamerickými charaktery.

Let byl opožděn o 6 hodin, v São Paulu mezipřistání, ale po dlouhých 14 hodinách letu jsme konečně dosedly na prosluněnou brazilskou půdu v Riu de Janeiro. Jelikož jsme se ze střední do jižní Ameriky přesunuly dříve než informace o našem zpožděném letu, na letišti nás nikdo nečekal. Což nebyl problém až do chvíle, kdy jsme zjistily, že neznalost portugalského jazyka neomlouvá. Po hodinovém vyjednávání jsme se ocitly v hotelovém pokoji poblíž světoznámé pláže Copacabana. Z odpočinku nás vtrhla hlasitá hudba z ulic. V domnění, že o něco přicházíme, oděly jsme se do triptyku a uhánely ven. Po několikamintovém běhu jsme dostihly tančící průvod, avšak vzápětí jsme zjistily, že se jedná pouze o jakýsi pouliční druh zábavy. Neváhaly jsme tedy a v hotelové recepci jsem zakoupily nelevnou vstupenku na hlavní část brazilského karnevalu, která se ke našemu podivu konala v uzavřeném prostoru podobajícím se „fotbalovému stadionu“, kde místo travnatého hřiště byla asfaltová kolonáda, po které po celou noc procházely v rytmu samby tisíce

dokonalých masek hrajících všechny barvami. Nechyběly ani bohatě zdobené alegorické vozy.

Abychom si mohly užít celou tuhle nádheru v plné síle, před odjezdem do druhé části Ria jsme zasedly do první restaurace na Copacabaně, abychom se na tento výkon patřičně posilnily. Uprostřed večeře jsme s povídavem zjistily, že se nacházíme ve společnosti pouze mužské části populace a „lehce oděných žen“. V tomto nás ujistil rozhovor muže sedícího u vedlejšího stolu a číšníka, který ho ujišťoval o tom, že my jsme skutečné turistky a nejsme na prodej. Dobře rostlá žena sedící ve společnosti svých přítelkyní u vedlejšího stolu mi poklepala na rameno s dotazem, zda-li budu ještě pokračovat v jidle. S radostí jsme odevzdaly témař plné talíře a s přáním dobré chuti odkvačily zhlédnout vytoužený karneval, a tam na nás čekalo další poněkud nemilé překvapení. Po vpuštění do sektoru č. 4 jsme se doslova musely prodrat davem k místu s nejlepším výhledem na tu pestrobarevnou nádheru těl pohybujících se v rytmu a oděných do velmi různorodých masek. Nás průnik se ovšem příliš nelíbil místním návštěvníkům. Asi po hodině nevlídných pohledů a jízlivých připomínek nás z hlediště vyváděla policie, samozřejmě mluvící pouze rodinou řečí. Naštěstí se nám do cesty připletl turistický průvodce hovořící anglicky a po několika minutách vysvětlování nám oznámil, že si na nás stěžovaly dvě brazilské „dámy“, které právě kamarádka obtěžovala svými dlouhými blond vlasy. Následně nám bylo dovoleno vrátit se zpět na tribunu, jenom o několik metrů dál. Bez komentáře.

Zpět do hotelu jsme dorazily za rozblesku a s úžasně osvěžujícím kokosem jsme stihly ještě východ slunce nad Copacabanou. Musíme konstatovat, že i přes všechny počáteční nesnáze to byla velkolepá povídavá.

Na druhý den jsme nebyly zcela fit, o to víc nás mrzelo, že náš poznávací výlet po Riu byl bez udání důvodu a omluvy zrušen. Zůstaly jsme tedy na Copacabaně a za účelem ochrany jsme si zakoupily paruky na večer, který pokračoval v podobném duchu, tentokrát již naštěstí bez policejních zásahů. Atmosféra v sektoru 11 byla o poznání přátelštější.

Karnevalový průvod

Karnevalové masky

Třetí den v Riu jsme strávily prohlídkou Sugar Loaf s neopakovatelným výhledem na všechny části Ria. Taktéž výstup k známému patronu Ria na kopci Corcovado – Kristovi se stal nezapomenutelným zájtkem; jeho postava prostupovala mraky a vyvolávala nezaměnitelný pocit nadpřirozenosti. Večer jsme neodolaly pokušení ochutnat místní kuchyni a zavítaly do vyhlášené restaurace, kde vám všechny druhy masa odkrajují na talíř velmi pozorní číšníci rovnou z rostu... Po skvělém kulínářském zájtku jsme ulehly ke spánku a další den pokračovaly v naší cestě, tentokrát do argentinského Iguazu.

Nevelké město ležící na hranicích mezi Brazílií, Argentinou a Paraguayí stalo se nám přijemnou oddechovou destinací. Po noci plné salzy v místním veleúčelném kubánském baru se nám sice obtížněji vstávalo, o to víc jsme si však užily vyhlídkový let helikoptérou nad několika kilometrovými neuvěřitelnými vodopády Iguazu – opravdovým skvostem přírody. Odpoledne jsme absolvovaly procházku tímto národním parkem a znova se kočaly krásnými pohledy na oslnující vodopády valící někonečné kvantum vody, jež jsme pocitily při adventure boat trifu na vlastní kůži.

V podvečer jsme opět nasedly do letadla a vzlétly směr Buenos Aires. Toto krásné, v porovnání s Riem moderní město, připomínající Paříž, nás okouzlilo. Nesčetné množství památek včetně honosného hřbitova, kde odpočívá všem známá Evita Peron, parků a ulic, ve kterých se i za bílého dne tančí tango, a taktéž spousta sportovních hřišť, kde se v dresu č. 10 každý druhý chlapec stává Maradonou, se vám musí nenávratně vrýt do duše.

To už byla naše cesta takřka u cíle. Zbývaly pouze dva dny v São Paulu a zpět do Mexica a po dalších dvou dnech návrat do milované Evropy.

Lenka Melicharová, studentka
2. ročníku magisterského studia
a **Radka Myšková**

Záliba ve frázích vzniká z neznalosti fakt, z nepřítomnosti myšlenky a nedostatku vlastního úsudku. K. Poláček

SEYS 2006

– Successor's European Youth Summit

Ve dnech od 21.–22. 2. 2006 se konala pod záštitou premiéra ČR v pražském Obecním domě konference SEYS 2006, organizovaná Institutem pro sociálně ekonomický rozvoj (E.I.S.E.D.) v Praze, jehož prezidentem je prof. František Janouch. Organizátoři vybrali naši školu jako spoluorganizátora, prezidentka VŠFS byla členem přípravného výboru a několik našich zaměstnanců a studentů se akce mohlo zúčastnit. Bylo to nepochybně jedno z dalších významných ocenění pro VŠFS.

V programových blocích summitu se zapojily na tři stovky mladých a úspěšných manažerů, kteří mají co sdělit a hlavně také chuť se podělit s ostatními o své zkušenosti a názory. Diskutovanými problémy byla hlavně téma globalizace, hospodářského růstu a Evropské unie.

Smyslem konference nebylo, tak jako je tomu u běžných konferencí, přednést projev širokému posluchačstvu, ale především interaktivně diskutovat na dané téma s přítomnými. Atmosféra byla pojata spíše v odlehčeném tónu, který spočíval v nekonvenčním uspořádání prostoru (press café) a i v samotném průběhu konference, což však nesnižovalo význam situace a vážnost pozvaných. Zamýšleným oživením diskusí byla již zmíněná aktivní diskuse, která měla být tvořivého charakteru i za cenu slovní konfrontace a výměny názorů. Samozřejmě, že s dodržením určité míry slušnosti a korektnosti, kterou si taková akce žádá.

Já a několik dalších studentů VŠFS jsme dostali šanci účastnit se jednotlivých panelů konané konference. Měl jsem vítanou příležitost pomáhat při organizaci tiskového centra, jehož ředitelem byl doc. Ing. Milan Kašík, CSc., cross manažerem byla Mgr. Iveta Jonášová, v samotném středisku pracovaly studentky VŠFS Ludmila Kondratieva, Martina Jandásková a Eva Doležalová, kterým patří dík za skvěle odvedenou práci.

Konference pro nás coby personál začala již v pondělí 20. 2. v 9 hodin, kdy jsme byli zasvěceni do programu, seznámeni s dalšími členy organizačního týmu (Mather, s.r.o.) a provedení konferenčními místnostmi a zázemím.

Hlavní program začal v 21. 2. v 10 hodin projevem předsedy vlády Ing. Jiřího Paroubka. V dopoledním programu ještě

vystoupily výrazné osobnosti, jako Daniel Cohn-Bendit, poslanec Evropského parlamentu, a Karel Havlíček, předseda programového výboru SEYS.

Mezi pozvanými byli i Martin Roman, Martin Jahn, Pavel Mertlík, Jaroslav Bašta, Jitka Hanzlíčková, Jan Mühlfeit a Tomáš Hruda. Během konání celé konference se zde objevila a hovořila řada zajímavých osobností, a proto bych se rád zmínil o pár zajímavých myšlenkách a názorech.

Václav Havel

Pan Václav Havel hovořil především o současném uspěchaném tempu rozvoje naší země. Zdůraznil hlavně to, aby si mladá generace přestala plést ekonomiku s účetnictvím. A především v souvislosti se ztrátami, které nelze účetně vyčíslit. Označil dnešní svět za konzumní, který si neváží své identity a ztrácí hodnoty, které nelze nahradit, a to díky své krátkozrakosti.

Naše města obklopují obchodní zóny se supermarkety, které ve své podstatě ničí přirozenou síť společenského života. Vyzdvíhl hodnoty malých obchůdků coby míst, která tvořila funkci sociálních center a rozvíjela sociální síť. Míst, která si svou osobitost chránila svůj prostor i třeba proti růstu dnešní kriminality.

Na otázku, zda je třeba si v rámci rozšiřování EU stanovit mez, za kterou bychom neměli jít, Václav Havel odpověděl, že hranice by neměla být překročena ve smyslu stírání etnik, a že by nemělo být ostudou nebýt členem EU.

František Janouch

Tématem přednášky prof. Františka Janoucha byla problematika globální energetické krize z pohledu fyzika. V úvodu zazněla myšlenka, kterou profesor Janouch již zdůrazňuje řadu let, a to, že fyzika zná jen jeden druh energie a tou je jaderná energie. Jedním z důležitých poselství pro další generace bylo i to, že materiály, které využíváme, lze nahradit, ale energii nikoliv, tu lze jen konzervovat.

Problémem číslo jedna je podle profesora Janoucha nerovnoměrné využívání energie, jež je důvodem napětí ve světě a bez jehož řešení není možné dosažení celosvětového míru. V tomto pohledu lze energii chápát jako zbraň.

Jednou z otázek, která zazněla během přednášky, byla, co se stane, když dojdou běžně dostupná paliva. Jedním z východisek je definování energetické politiky, která by měla především řešit i bezpečnost dodávek. Potřebná odvaha je i na straně politických osobností, které by měly převzít zodpovědnost a odvahu za rozhodnutí v rámci energetické politiky řešit tento problém dlohogodobě. Posledním bodem v schématu přednášky byla i otázka obnovitelných zdrojů. Možnosti řešení všichni znají, ale ty jsou v současné době velmi nákladné a v některých případech a podmírkách je výroba neefektivní. Jsou totiž známy případy, kdy se při výrobě podle nich spotřebuje mnohem více energie, než se z ní získá.

Valtr Komárek

Problémem číslo jedna podle V. Komárka je reforma EU ve smyslu redukce směrnic, omezení a byrokracie. Je třeba stanovit manažerský tým na redukci vyhlášek, neboť v současné době není prostor pro intelektuální management, který je spíše

Chceš-li si obhájit autoritu, musíš vědět třikrát tolik jako tvůj odpůrce. F. Palacký

řízen byrokracií. Je nezbytné, aby byl nahrazen pluk byrokratů lidmi manažerského myšlení s jasnou strategií, kteří budou chladně kalkulovat.

Dalším nanejvýš aktuálním problémem je otázka zemědělských dotačí, kde je třeba se důsledněji zabývat využíváním dotací. Kritika padla i na půdu vědeckotechnologické sféry, kde přežívá luxus základního výzkumu. Je patrné, že Evropa zažívá stagnační fázi růstu, což se víceméně objevuje i ve zprávách jako laciné usnesení, ale mění se jen rétorika, jak oživit růst. I přes to vše je důležité si uvědomit, že hanit byrokracií je to nejsnazší řešení.

EU je konfrontována s globalizací a expanzí asijských trhů. Jde především o úspory na nákladech na pracovní sílu, a je třeba najít řešení, jak zvýšit spotřebu EU.

Management se musí více angažovat společensky, protože prostředí globalizace je třesuté. Je třeba počítat s tím, že manažeři jsou společenskou elitou, a společnost patří i jim, a proto je třeba nebýt v pozadí a politicky se angažovat.

Martin Roman

Martin Roman upozornil na problematiku spotřeby energie, která s sebou zákonitě nese hrozbu znečištění životního prostředí. Podle Romana není možné zpomalit růst spotřeby energie. Poukázal na míru emisí a potřebu hledat východisko v jaderné energetice, kterou vnímá jako zachránce životního prostředí, protože odpad se transformuje do suroviny. Upozornil na současný stav jaderné energetiky (442 reaktorů) a apeloval za vytváření nových elektráren, neboť současný stav vede k tomu, že v roce 2040 nebude žádná jaderná energetika. Úspěch úsilí spadá v Asii, kde jaderná energetika prochází renesancí. Pro podporu jaderné energetiky argumentoval faktem, že EU investuje 350 mil. euro na nahrazení jaderné energetiky. Uvedl potenciál ČR na výrobu jaderné energie, avšak problém vidí v transportu energie, který demonstroval na příkladu transportu do Německa.

Radek Bušta
student 2. ročníku magisterského studia

KRÁTCE

Career Days

– tak byla nazvana akce, která nabídla studentům příležitost prozkoumat možnosti uplatnění na trhu práce a začít svou kariéru.

Ve dnech 1. a 2. března proběhlo v Kongresovém centru v Praze další kolo projektu Career Days 2006, kde měli jak studenti, tak absolventi vysokých škol jedinečnou příležitost setkat se s personalisty a manažery předních zaměstnavatelů působících v České republice.

Jako každý rok i letos se návštěvníci, kteří se chtěli zúčastnit individuálních pohovorů s představiteli

společnosti, registrovali na internetových stránkách <http://www.tvojekariera.cz>. Blíže se tak mohli seznámit s více než 40 společnostmi, které kromě šance na start kariéry nabízejí například i tréninky pro rozvoj kariéry absolventů a možnost udělat si přesnější představu o situaci na trhu pracovních příležitostí v České republice.

Každoročně se na Career Days prezentují výrobní i obchodní společnosti a řetězce, stejně jako společnosti ze sektoru služeb, jako jsou banky, poradenské a auditorské firmy nebo mobilní operátory.

Návštěvníci mohli také srovnat nabídku zúčastněných MBA škol. Vysoká škola finanční a správní se prezentovala nabídkou svých programů a seznámila návštěvníky s možností dalšího rozvoje jejich úspěšné kariéry při absolvování studia MBA.

„Pokud ještě nevíte, co je to MBA, podívejte se na naše internetové stránky <http://www.vsfs.cz/mba> nebo si rovnou domluvte schůzku s Jiřím Tillnerem z oddělení prodeje (jiri.tillner@vsfs.cz).“

Květa Paichlová, odbor obchodu

Univerzita třetího věku

Zatímco děti z Mostecka si první březnový víkend užívaly jarních prázdnin a byly nadšené, že mají týden volna bez školních povinností, senioři z tamního regionu naopak velmi rádi zasedli do učeben Vysoké školy finanční a správní v Mostě. Ta pro ně letos poprvé otevřela takzvanou univerzitu třetího věku.

Do prvního semestru univerzity třetího věku na

VŠFS v Mostě se přihlásilo přes osmdesát důchodců. To pochopitelně velmi potěšilo, ale zároveň i trochu zaskočilo ředitele mosteckého studijního střediska Josefa Švece (stojící). Stejně pozitivní pocity při zahájení měli i náměstek primátora města Mostu Pavel Weiss a předseda okresní organizace Svazu důchodců ČR Jiří Hrdlička (vpravo).

Foto: (mac)

Odpovídat se má odpovědně: říkat jen to, co si myslím, a myslit na to, co říkám. M. Horniček

WHO IS WHO na VŠFS aneb Studují na naší škole

Hostem pokračování rubriky KDO JE KDO na VŠFS je **Martin Kadrmán**, student 3. ročníku denního bakalářského studia oboru Veřejná správa, specializace Politický management, a zároveň delegát VŠFS v **Radě vysokých škol (RVŠ)**, člen předsednic-

tva **Studentské komory Rady vysokých škol (SK RVŠ)** a předseda Sekce soukromých vysokých škol při SK RVŠ. Dlouhou dobu se aktivně zabývá politickou činností, pracuje jako poradce, je svobodný.

■ Můžeš blíže představit Radu vysokých škol a Studentskou komoru Rady vysokých škol?

Rada vysokých škol je orgánem reprezentace vysokých škol. Zabývá se rozvojem, právní úpravou, činností, organizací a řízením vysokých škol. Zaujímá stanoviska a doporučení pro Ministerstvo školství, mládeže a tělovýchovy a jiné orgány a instituce. Důležitou rolí je příprava, tvorba a rozpis státních rozpočtových prostředků pro vysoké školy, přijímá stanoviska ke zřízení, rozdělení a zrušení vysokých škol.

Studentská komora Rady vysokých škol je orgánem Rady VŠ. Je tvořena výhradně studenty vysokých škol a je reprezentací studentské obce. Zaujímá stanoviska a přijímá doporučení týkající se studentů, která prosazuje na jednání Rady vysokých škol.

■ Má vaše práce již konkrétní výsledky?

Studentské komoře RVŠ se před nedávnem zdařilo prosadit při jednání s MŠMT udělení nároku na ubytovací stipendia pro studenty soukromých vysokých škol, což osobně chápou jako uznání významné role soukromých VŠ v českém vysokém školství. Pro přiznání ubytovacího stipendia je podmínkou, aby byl žadatel studentem bakalářského, magisterského, nebo doktorského studijního programu v prezenční formě studia, dále aby nepřekročil standardní dobu studia, neměl místo trvalého pobytu v okrese, v němž je místo jeho studia, a co se týče naší územní oblasti, aby neměl místo trvalého pobytu na území hlavního města Prahy, studuje-li školu v Praze. Pro přiznání ubytovacího stipendia není stanoven věkový limit. Pro studenty soukromých VŠ je však v tuto chvíli administrativa a schválení žádosti komplikovanější než pro studenty veřejných vysokých škol.

V současné chvíli SK RVŠ zasedá v pracovní skupině v rámci Rady vysokých škol, která má připravit návrh na sociální stipendia, jejíž výstup bude prezentován MŠMT. Sociální stipendia se týkají přibližně třinácti tisíc studentů, pro něž je vyčleněno z vládní rozpočtové rezervy 220 milionů korun.

■ Jak se soukromé vysoké školy začleňují do Rady vysokých škol a Studentské komory RVŠ?

Ve funkci předsedy Sekce soukromých vysokých škol jsem od dubna 2005 a od samého počátku se snažím, aby se naše sekce rozrůstala, protože jedině tak lze důrazněji prosazovat zájmy tohoto typu škol. A upřímně řečeno, v zemi jsou soukromé vysoké školy, které ještě nejsou členy Rady vysokých škol, popř. Studentské komory RVŠ.

Při jednáních se soukromými vysokými školami se setkávám vždy s pozitivními reakcemi, ale bohužel občas zůstává pouze u nich. Kupodivu jsem se setkal i s přístupem velice kladným, ale jen do té chvíle, než jsem sdělil, že poplatek za roční členství v Radě vysokých škol je ve výši šest tisíc korun za jednoho zástupce. Chápu, že soukromá vysoká škola se musí chovat jako správný hospodář, přesto i dohled nad výdaji by měl být v určitých chvílích shovívavý. A sám uznáš, že pro soukromou vysokou školu poplatek v této výši nemůže být existenčním rizikem.

■ Jak vnímáš současné postavení soukromých vysokých škol v rámci vzdělávacího systému?

Současné soukromé vysoké školy se úspěšně vypořádávají s víceméně obecným názorem, že jedinou podmínkou pro úspěšné studium je uhrazení faktury za školné. Přesto si musíme uvědomit, že žijeme v tržní ekonomice, a pokud má být rozvoj soukromých vysokých škol vzestupný, musí nabídnout studentovi víc než, co mu nabízí systém veřejných vysokých škol. Samozřejmě je základním smyslem soukromých vysokých škol, aby studentovi poskytly jistý komfort při vzdělávání – například individuální přístup ke studentovi, lepší podmínky pro studium a lepší přístup k informacím (např. rozsáhlější a kvalitnější knižní fond ve školní knihovně, než mají na veřejných VŠ; samozřejmě jsem si vědom, že je to běh na delší trať). Koneckonců, učit se musíme to, co studenti na státních vysokých školách. Soukromé vysoké školy by měly představovat co nejširší konkurenci veřejným vysokým školám.

■ V západních zemích se soukromé vysoké školy v průběhu doby etablovaly především jako subjekty, které poskytují vzdělání na nejvyšší úrovni společenským elitám, zatímco veřejné vysoké školy nabízejí obvykle méně kvalitní a především zdaleka ne tak prestižní vzdělání téměř „ostatním“. Myslíš, že obdobný vývoj lze alespoň v některých oborech dlouhodobě očekávat i v Čechách?

Zakládání soukromých vysokých škol v ČR mělo západní, až americký nádech a řízení v západním stylu u většiny soukromých vysokých škol lze spatřovat dodnes. Vzhledem k velikosti naší země osobně předpokládám přibližně dvě až tři soukromé vysoké školy, které se bez nadsázkou budou moci nazývat prestižními. Ostatní soukromé VŠ budou „pa-

Tajemství úspěchu = postavit se na stanovisko druhého a posuzovat věci z jeho i ze svého hlediska. H. Ford

běrkovat" na zbývajícím trhu soukromého vysokého školství. Budou to např. školy regionálního charakteru nebo školy vysoce specializované na obor, který bude mezi ostatními soukromými VŠ v České republice ojedinělý.

Prestižnost se samozřejmě odvíjí od struktury profesorského sboru, kde by měl být kladen důraz nejen na jméno obecně známé, ale hlavně na to, co do značné míry chybí českému vysokému školství, a tím je nejen teoretická znalost problematiky, ale především praktický kontakt s aktuálním vývojem v daném oboru. Například pokud byl přednášející tříctet let ředitelem podniku a z toho titulu přednáší řízení podniku, je nedostačující, aby i přesto, že řídil podnik za socialismu a doučil se základy moderního řízení, přednášel takový předmět. Tento bývalý ředitel může přednášet problematiku řízení podniku v socialistickém hospodářství. Při výkladu musí být kladen důraz také na příklady praktického využití, pokud je vykládána pouze suchá teorie bez názorných praktických příkladů, není pro studenta přínosná.

■ **Jedním z již chronických politických problémů v České republice je nízká volební účast. Co bys s blížícími se volbami chtěl jako člověk aktivně politicky činný, jenž je součástí nastupující politické generace, vzkázat voličům, kteří místo do volební urny házejí své hlasovací lístky do popelnice?**

Vzhledem k současné politické situaci a jejímu vývoji za posledních 17 či 68 let se jím nedivím. Myslím, že jedním z činitelů je historická zkušenosť, kdy obyvatelstvo bylo uvedeno v bezmocnost v letech 1938, 1948 a 1968. Rok 1989 vzprímil většinu národa, ale následný vývoj ho srazil zpět na kolena. Navíc Češi de facto svému území nevládnou již několik století. Tato fakta nejsou jediným důvodem nízké volební účasti a malého zájmu o politické dění, ale jsou jedním z mnoha důvodů tohoto stavu. Pro někoho to, co teď řeknu, bude znít idealisticky, ale není všem dnům konec.

■ **Jaký je tvůj názor na současnou politickou kulturu v České republice?**

Nerozumím otázce. Ty o nějaké politické kultuře v naší zemi víš? (Smích). Samozřejmě vím, na co se mě ptáš. Politická kultura tu nikdy nebyla a nevím, jestli kdy bude. Politickou kulturu nás musí někdo naučit. Komunisté předali vládu svým svazákům a pokud se chce mladá generace prosadit v politice, musí se „mravy“ a způsoby vedení a rozhodování učit od starých politických vlků. Kdo projde tímto sítem, je úspěšným a prosadí se. Bude to nová politická generace se způsoby starých vlků. Tím však přirozený vý-

voj stagnuje a dochází ke konzervaci poměrů, které nebudou dlouho udržitelné.

■ **Chceš zveřejnit svou příslušnost ke konkrétní politické straně?**

Myslím, že moje politická příslušnost není důležitá, protože všechny politické strany jsou v jádru totožné.

■ **Blíží se státní závěrečné zkoušky; předpokládáš počračování ve studiu na magisterském stupni?**

Samořejmě, studium jsem započal s rozhodnutím, že tuto školu neopustím bez inženýrského titulu.

■ **Z vlastní zkušenosti vím, že patříš mezi časově velmi vytížené lidi; jak toto zatížení kompenzuješ?**

Prázdny jsem neměl od roku 2003 a přiznávám, že někdy si říkám, zda jsem si na svá bedra nenaložil moc. Studuju, zastupuji naši školu ve dvou celorepublikových vysokoškolských orgánech, aktivně se věnuji politice, pracuji. Zbylý čas věnuji své rodině a koníčkům. Občas bych potřeboval, aby den měl alespoň 32 hodin.

■ **Můžeš své koníčky blíže specifikovat?**

Vždy mě zajímal historie, nejen česká, ale i světová, především geopolitická, takže rád čtu historickou literaturu a velice rád hovořím s pamětníky, protože lidská paměť je více autentická a vypovídající než svažek dobové literatury. Je však pouze třígenerační, kdežto paměť archivální je dostatečně dlouhá na to, aby byly dějiny libovolně vykládány. Pokud si někdo přečte současné noviny za sto let nebo dvě stě let, o našem skutečném životě se dozví pramálo. Toto bychom si měli uvědomovat při chápání a výkladu současných archiválů. Dále jsem si oblíbil četbu literatury faktu. Od dětského věku mě také přitaňovaly jevy, které se vyskytovaly a vyskytují a jsou na hranici lidského chápání. Rovněž mám zálibu ve starožitných uměleckých dílech a architektuře do 2. poloviny 19. století.

■ **Jaké máš plány do budoucna?**

Určitě finanční nezávislost a uplatnění se v politice a ve chvíli, kdy to bude finančně možné, založit rodinu. Myslím, že zanechat po sobě následovníka je stejně tak důležité jako zanechat po sobě kus práce (i když zanechat po sobě následovníka nedá tolik práce, jako následovníka ráděně vychovat). V životě se snažím chovat tak, abych, až se jednou za sebou ohlédl, se nemusel stydět.

Za rozhovor děkuje

Patrik Doldžev
(Foto autor)

KRÁTCE

Na 33. zasedání SR VŠFS dne 30. března 2006 se stal novým předsedou správní rady Ing. Antonín Koláček,

který na tomto postu vystřídal Ing. Helenu Veverkovou. Ta i nadále zůstává její členkou. Ve správní radě dále působí Ing. Vladimír Bártl, Ing. Jiří Devát, Ing. Vladimír Mráz, Ing. Jiří Paroubek, Ing. Milan Richter, JUDr. František Stach a Ing. Martin Škopek.

IT okénko

IT okénko, kterému se právě nyní dosťalo vaši pozornosti (čtete-li tyto řádky), slaví malé jubileum. Právě totiž čtete již patnáctý článek z IT rubriky časopisu Xadonie. Dovolte mi proto toto výročí „oslavit“ výročím jiným, i když trochu smutným... V lednu oslavily své výročí všechny viry, červi a jim podobná havět. V roce 1986, přesněji 19. ledna tohoto roku se objevil jejich „praotec“ – virus pro osobní počítače kompatibilní s IBM PC. Byl pojmenován Brain a vytvořili jej bratří Basit a Amjad Farooq Avi z pákistánského města Lahore „kteří tento boot virus nejen napsali, ale dokonce se do něj podepsali, uvedli své telefonní číslo a nabídli program na jeho odstranění“ (Chip 03/2006, strana 15). Od té doby se změnilo ledacos. Viry se již vytratily z „prvních bojových pozic“ a byly v otázce „nebezpečnosti frontálního útoku“ nahrazeny červy. Nicméně i červi jsou pomalu na ústupu a na přední příčky nebezpečnosti se místo nich „natlačily“ špiónážní programy (tzv. spyware) a roty nedávno tolik proslavené firmou Sony... Pravidelní čtenáři této rubriky již vědí, že současně antivirové programy již zdaleka nedostačují pro zajistění „přijatelné“ hladiny bezpečnosti. Antivirové firmy si toto uvědomují a často nabízejí bezpečnostní balíky, obsahující jejich antivirové řešení spolu s firewallem od „spráteleň“ společnosti. Ani toto řešení není bohužel v současné době dostačující a je nutné je doplnit ještě o nějaký antispyware, aby nezůstaly pro tento druh útoků otevřeny dveře dokořán...

Hlavní brána, kterou se spyware často dostává do počítačů, se jmenuje internetový prohlížeč. Nutno dodat, že nejznámějším a ještě stále nejpoužívanějším internetovým prohlížečem zůstává Microsoft Internet Explorer. Podíváme-li se krátce do historie, zjistíme, že tomu mohlo „kdysi“ být i jinak. V druhé polovině devadesátých let minulého století vrcholila bitva mezi dvěmi tehdy nejznámějšími a nejpoužívanějšími internetovými prohlížeči – mezi MSIE (Microsoft Internet Explorer) a Navigator od firmy Netscape. Firma Netscape tehdy dokázala vést s Microsoftem po poměrně dlouhou dobu „vyrvonaný boj“ a držet svůj prohlížeč technicky dokonce i o pár kroků napřed. Microsoft tento „malý handicap“ řešil po svém. Rozhodl se nedodržovat jednotný „internetový“ standard, prosazovaný world wide web konsorcium (www.w3.org), a implementovat do

MSIE svá tehdy nestandardní řešení. Je-likož firma Netscape standard konsorcia dodržovala, dostala se do nevýhody. Přesto však dokázala těmto nečistým praktikám poměrně slušně čelit. Situace se začala velmi rychle měnit v neprospeč firmě Netscape, jakmile se Microsoft rozhodl pro radikální řešení – do té doby volně samostatně distribuovaný Internet Explorer byl zabudován hluboko do produktu Microsoft Windows (tehdy 98) a to dokonce takovým způsobem, že nešel odinstalovat. Je zřejmé, že tento krok měl za následek poměrně radikální odliv klientů používajících Navigator ve prospěch MSIE. Uvedení nové, páté verze MSIE v květnu roku 1999 ukázalo důsledek implementace Internet Explorera v plné síle. Firma Netscape začala ztrácet dech a do té doby technicky lepší Navigator začal zaostávat. V prosinci roku 1999 uvedl Microsoft betaverzi Internet Explorera číslo 5.5, čímž nechal Navigatora, tehdy ve verzi 4.71, definitivně za sebou. V únoru roku 2000 bylo v podstatě dobojováno. Nicméně Netscape své úsilí nevzdal a svůj prohlížeč vyvíjel dál. A co více – svoji plánovanou pátou verzi prohlížeče uvedl pod jménem Mozilla. V té době se probraly k životu také další alternativní prohlížeče... Netscape Navigator je v současnosti stále naživu, i když pod trochu jiným názvem. Jmenuje se nyní Netscape Browser (browser.netscape.com/ns8/). Z Mozilly se stala velmi úspěšná samostatná větev, která v současné době velmi dobře konkuруje Microsoft Internet Exploreru hlavně svým produktem Mozilla Firefox. Nicméně Microsoft slibuje, že MSIE 7, který bude dodáván spolu s novou verzí MS Windows, pojmenovanou Vista, bude mít mnohá zásadní vylepšení. Velké změny se údajně dočká otázka bezpečnosti, hlavní Achillova pata současné šesté i předešlých verzí Internet Explorera. Zda se bude historie opakovat, ukáže teprve čas. V současné době je však zřejmé, že ve vedení jsou dva internetové prohlížeče – Microsoft Internet Explorer se svým více než padesátiprocentním tržním podílem a Mozilla, jejíž tržní podíl činí v současnosti okolo 45 %. Zbytek je vyhrazen alternativním prohlížečům (například velmi schopné Opeře).

Faktem však zůstává, že i přes velké úsilí společnosti Microsoft je Internet Explorer nejvíce zranitelným internetovým prohlížečem s největším počtem kritických bezpečnostních dér. Na důkaz toto

tvrzení zde uvádí výsledky studie společnosti Secunia (secunia.com) z února tohoto roku. Tato studie porovnává tři nejznámější internetové prohlížeče (Internet Explorer, Mozilla Firefox a Opera) z hlediska počtu nalezených bezpečnostních dér. Opera dopadla nejlépe s celkovým počtem 13 bezpečnostních mezer, 15 % z nich nepředstavovalo žádné bezpečnostní riziko, dalších 15 % z nich mělo riziko malé, 46 % spadlo do kategorie únosného rizika a 23 % bezpečnostních mezer bylo označeno nálepou vysokého stupně rizika. Na druhé příčce bezpečnosti se umístil prohlížeč Mozilla Firefox s celkovým počtem 26 bezpečnostních mezer z nichž 15 % nepředstavovalo žádné riziko, 27 % mělo riziko malé, 31 % riziko únosné, 23 % riziko vysoké a 4 % představovaly riziko extrémní. Na třetí příčce se umístil Internet Explorer s celkovým počtem 75 nalezených bezpečnostních mezer. 20 % těchto mezer nepředstavovalo žádné riziko, 15 % malé, 21 % únosné, 29 % vysoké a 15 % extrémní. Osobně mám zkušenost s oběma „vítěznými“ alternativními prohlížeči a jejich vyzkoušení mohu vřele doporučit. Oba zmíněné alternativní prohlížeče jsou k dispozici zdarma – Opera na www.opera.com a Mozilla Firefox na www.mozilla.com. Oba dva nabízejí z mého pohledu lepší ovládání a více funkcí než Internet Explorer a zdají se mi být při prohlížení internetového obsahu o něco svížnější. Opera je vybavena velkým množstvím funkcí, které zajisté potěší mnohé „štouraly“, a pro Mozillu Firefox je zdarma k dispozici spousta zajímavých a užitečných plug-inů. Avšak jak již bylo uvedeno výše, ani tyto prohlížeče nám nezaručí absolutní bezpečí při prohlížení internetového obsahu. Pro ty z nás, kteří se se současnou úrovní zabezpečení výše jmenovaných internetových prohlížečů nechtějí smířit, vydala společnost CERT/CC zajímavý článek nabízející užitečné typy, jak současnou (základní) úroveň zabezpečení o něco zvýšit. Tento článek je k dispozici na www.cert.org/tech_tips/securing_browser. (Chip 03/2006, strana 18).

Pavel Skotnicka, student 2. ročníku magisterského studia

Když Vám dojdou argumenty, můžete ještě začít nadávat. E. Hubbard

Vyšší princip Jana Zelenky

Na vršovické budově Vyšoké školy finanční a správní se nachází pamětní deska připomínající osobnost Jana Zelenky - Hajského. Totéž jméno se nachází i na další pamětní desce, umístěné ve vršovické sokolovně, nedaleko od školy. Kdo byl nositel tohoto jména a jak souvisejí se školou?

Mnozí čtenáři, zejména od středního věku výše, si vzpomenou na slavnou povídku *Vyšší princip* od Jana Drdy; vyšla poprvé v roce 1946 ve sbírce nazvané *Němá barikáda* a dočkala se neméně slavného zfilmování Jiřím Krejčíkem. Komorní příběh vypráví epizodu z pražského gymnázia z doby atentátu na říšského protektora Reinharda Heydricha: třídní profesor septimy, přezdíváný *Vyšší princip*, schválí před svou třídou atentát, poté co tři z jeho studentů kvůli tomu gestapo zastřelilo. Příběh Jana Zelenky nese podobné, byť poněkud tragičtější rysy: byl učitelem a v souvislosti s atentátem přišel o život.

Narodil se 4. 3. 1895 v Kamenném Újezdě u Českých Budějovic. Od mládí sportoval a cvičil v Sokole. Po studiích v Praze nastoupil jako učitel na školu v Liboci. Oženil se s Františkou Hoffmanovou a měl s ní syna Jana Milíče. Po několika letech odešel učit do Háje u Duchcova a zůstal tam do roku 1939. Mimo učitelské zaměstnání vykonával funkci starosty místní sokolské organizace Krušnohorské župy Kukařovy. Po záboru pohraničí Němci, kdy přišel o místo a i o sokolskou funkci z důvodu zrušení župy, se odstěhoval s rodinou do vnitrozemí a usadil se v Praze na Žižkově, v Biskupcově ulici čp. 1837/4. Jan Zelenka pak působil jako řídící učitel 5. obecné školy chlapecké ve Vršovicích, v budově, v níž se dnes nachází VŠFS. Tolik tedy na vysvětlenou umístění pamětní desky. Druhá a podstatně významnější část odpovědi je ukryta v textu na desce, viz foto výše. Jako aktivní sokolský činovník se Jan Zelenka zapojil se svými přáteli do protinacistického odboje. Česká obec sokolská měla v českém národě značný společensko-politický vliv, jehož si byl okupační aparát vědom a snažil se jej paralyzovat. Bezprostředně po okupaci Československa vzniklo hnutí OSVO (Obec sokolská v odboji), jež rozprostřelo svou činnost po celém území protektorátu. Sokolští odbojáři se zaměřovali na zpravodajskou činnost, shromažďování zbraní a sabotáže, a okupanti zatýkali jejich vedoucí činitele a likvidovali členskou základnu; nakonec protisokolská perzekuce vyrcholila zákazem činnosti Sokola 10. října 1941, dva týdny po nástupu Reinharda Heydricha do funkce říšského protektora. Těsně předtím začalo zatýkání nejdůležitějších sokolských funkcionářů, celkem na 1500, a jejich transporty do koncentračních táborů. Touto akcí chtěl Heydrich mimo jiné zúčtovat s českou inteligencí, jež byla v České obci sokolské početně zastoupena. Akce vzbudila reakci, Heydrichovi se podařilo zlikvidovat oficiální sokolskou organizaci, nikoliv však ducha jejího odporu. OSVO zahájila rekonstrukci své poničené sítě a tehdy se zrodila odbojová organizace „Jindra“ (nazvaná podle bývalého náčelníka České obce sokolské Jindry

Vaníčka). Jindra navazovala na předchozí činnost sokolského odboje a byla organizována celoplošně. Velmi aktivní a nekompromisní vlastenec Jan Zelenka se stal velitelem její radikální odnože, skupiny Ríjen; používal přitom krycího jména Hajský nebo Ríha. Nejvýznamnější akcí Jindry, připomínanou na zmíněné pamětní desce, byla spolupráce na přípravě atentátu na Heydricha.

Sokolové se ujali parašutistů ze skupiny Anthropoid, vyslaných československou exilovou vládou z Londýna, bezprostředně po jejich výsadku na české území. Jan Zelenka jim obstaral ubytování v pražských rodinách, legalizoval jejich pobyt a zajistil pro ně vynětí z pracovní povinnosti, opatřil jim potravinové lístky a záhytné adresy, mezi nimiž klíčovou roli sehrával jeho žížkovský byt. Díky svým organizátorským schopnostem a dobrým osobním kontaktům s lidmi kolem ministra Bienerta a Kalfuse měl přístup k tajným informacím. Své informátory měl i mezi úředníky české protektorátní policie a v dalších složkách. Od svého bývalého žáka Františka Šafaříka, zaměstnance hospodářské správy Pražského hradu, získával informace o denním programu a pobytu říšského protektora. Veškerou svou tehdejší činností se tak stal spoluorganizátorem atentátu, provedeného 27. května 1942. Po něm dovedl parašutisty do kostela sv. Cyrila a Metoděje, kde je biskup Gorazd (vl. jm. Matěj Pavlík) ukryl v kryptě. Úkryt byl ovšem prozrazen a parašutisté zahynuli za zuřivého útoku nacistů 18. června. Těsně předtím během pátrací akce po spolupachatelích atentátu vtrhlo gestapo 17. června i do bytu Jana Zelenky. Aby nepadl Němcům do rukou, spáchal sebevraždu požitím jedu. Stejný osud sdíleli i členové jeho rodiny: syn Jan Milíč se dověděl o otcově skonu nedlouho poté během školní výuky a již se domů nevrátil, večer se v Záběhlickém lesíku otrávil. Františka Zelenková byla odvlečena do koncentračního tábora Mauthausen a zanedlouho popravena. Všichni příslušníci organizace Jindra, kteří byli v jakémkoliv spojení s příslušníky desantu, byli odsouzeni stanným soudem a až na ojedinělé případy nikdo z nich nepřežil.

Jan Zelenka patří k hrdinům protifašistického odboje a pamětní deska na škole, stejně jako ulice na Žižkově nešoucí jeho jméno připomínají jeho hrdinskou oběť v jednom z nejpochmurnějších období naší novodobé historie. Vyšší princ jeho života zůstává trvalým mementem.

(Za cenné informace použité v tomto příspěvku děkuji dr. Janu B. Uhlířovi z Vojenského historického ústavu. Kromě toho jsem čerpal z knihy J. Čvančary Někomu život, někomu smrt, vydané v Praze 1997, odkud pochází i fotografie J. Zelenky.)

Josef Šmatlák

Hádky pomáhají spíše zatemňovat než objasňovat pravdu. L. N. Tolstoj

Constitution of the European Union

4. The European Central Bank shall adopt such measures as are necessary to carry out its tasks in accordance with Articles III-185 to III-191 and Article III-196, and with the conditions laid down in the Statute of the European System of Central Banks and of the European Central Bank. In accordance with these same Articles, those Member States whose currency is not the euro, and their central banks, shall retain their powers in monetary matters.

5. Within the areas falling within its responsibilities, the European Central Bank shall be consulted on all proposed Union acts, and all proposals for regulation at national level, and may give an opinion.

6. The decision-making organs of the European Central Bank, their composition and operating methods are set out in Articles III-382 and III-383, as well as in the Statute of the European System of Central Banks and of the European Central Bank.

Article I-31

The Court of Auditors

1. The Court of Auditors is an institution. It shall carry out the Union's audit.

2. It shall examine the accounts of all Union revenue and expenditure, and shall ensure good financial management.

3. It shall consist of one national of each Member State. Its members shall be completely independent in the performance of their duties, in the Union's general interest.

Article I-32

The Union's advisory bodies

1. The European Parliament, the Council and the Commission shall be assisted by a Committee of the Regions and an Economic and Social Committee, exercising advisory functions.

2. The Committee of the Regions shall consist of representatives of regional and local bodies who either hold a regional or local authority electoral mandate or are politically accountable to an elected assembly.

3. The Economic and Social Committee shall consist of representatives of organisations of employers, of the employed, and of other parties representative of civil society, notably in socioeconomic, civic, professional and cultural areas.

4. The members of the Committee of the Regions and the Economic and Social Committee shall not be bound by any mandatory instructions. They shall be completely independent in the performance of their duties, in the Union's general interest.

5. Rules governing the composition of these Committees, the designation of their members, their powers and their operations are set out in Articles III-386 to III-392.

The rules referred to in paragraphs 2 and 3 governing the nature of their composition shall be reviewed at regular intervals by the Council to take account of economic, social and demographic developments within the Union. The Council, on a proposal from the Commission, shall adopt European decisions to that end.

TITLE V

EXERCISE OF UNION COMPETENCE

CHAPTER I COMMON PROVISIONS

Article I-33

The legal acts of the Union

1. To exercise the Union's competences the institutions shall use as legal instruments, in accordance with Part III, European laws, European framework laws, European regulations, European decisions, recommendations and opinions.

A European law shall be a legislative act of general application. It shall be binding in its entirety and directly applicable in all Member States.

A European framework law shall be a legislative act binding, as to the result to be achieved, upon each Member State to which it is addressed, but shall leave to the national authorities the choice of form and methods.

A European regulation shall be a non-legislative act of general application for the implementation of legislative acts and of certain provisions of the Constitution. It may either be binding in its entirety and directly applicable in all Member States, or be binding, as to the result to be achieved, upon each Member State to which it is addressed, but shall leave to the national authorities the choice of form and methods.

A European decision shall be a non-legislative act, binding in its entirety. A decision which specifies those to whom it is addressed shall be binding only on them.

Recommendations and opinions shall have no binding force.

2. When considering draft legislative acts, the European Parliament and the Council shall refrain from adopting acts not provided for by the relevant legislative procedure in the area in question.

Article I-34

Legislative acts

1. European laws and framework laws shall be adopted, on the basis of proposals from the Commission, jointly by the European Parliament and the Council under the ordinary legislative procedure as set out in Article III-396. If the two institutions cannot reach agreement on an act, it shall not be adopted.

2. In the specific cases provided for in the Constitution, European laws and framework laws shall be adopted by the European Parliament with the participation of the Council, or by the latter with the participation of the European Parliament, in accordance with special legislative procedures.

3. In the specific cases provided for in the Constitution, European laws and framework laws may be adopted at the initiative of a group of Member States or of the European Parliament, on a recommendation from the European Central Bank or at the request of the Court of Justice or the European Investment Bank.

Article I-35

Non-legislative acts

1. The European Council shall adopt European decisions in the cases provided for in the Constitution.

2. The Council and the Commission, in particular in the cases referred to in articles I-36 and I-37, and the European Central Bank in the specific cases provided for in the constitution, shall adopt European regulations and decisions.

(To be continued)

Často odpouštíme těm, kteří nás nudí, nikdy však těm, které nudíme my. F. de la Rouchefoucauld

Energie regionu

Těžíme

Mostecké uhlí patří 33 procent domácího trhu s hnědým uhlím.

Společnost je jedním z největších zaměstnavatelů v ústeckém regionu, těžbu a zpracování uhlí zajišťuje 4 600 zaměstnanců.

Obnovujeme

Těžební společnost věnuje intenzivní pozornost ochraně a tvorbě životního prostředí, zejména obnově krajiny. Do sanačních a rekultivačních prací za dobu své existence investovala přibližně 3 miliardy korun, které zahrnují i již ukončené rekultivace na 2 500 hektarech.

Pomáháme

Společnost je dlouhodobým partnerem dvanácti obcí a měst Chomutovska a Mostecka, podporuje vzdělávací, sociální, sportovní i kulturní aktivity a oblast zdravotnictví. Během uplynulých let tak pomohla regionu částkou převyšující 250 milionů korun.

Víme, co tvoříme

Raftuj – surfuj – chatuj – hraj na www.raftacics.cz

Podívej se na www.raftacics.cz a užij si vychytanej chat a raftäckou zábavu!

Program Student+

Můžeš si vybrat kartu!

Pokud jsi student starší 15 let, můžeš získat **ZDARMA**:

- zřízení, správu a vedení účtu
- mezinárodní platební kartu Visa Electron Student+ (volba designu)
- ovládání účtu přes internet, telefon nebo mobil
- příspěvek 200 Kč na ISIC kartu
- slevy na zboží a služby u vybraných obchodních partnerů: adidas, HUMANIC, OLYMPUS, HUDYsport, TICKETPRO, FOKUS optik, GTS international, Knihkupectví Kanzelsberger, Palace Cinemas

Navíc ke každému Programu Student+ založenému do 28. 4. 2006 dostaneš super raftäcké bonusové DVD a překvapení!*

Další informace o Programu Student+ získáš v kterékoli pobočce České spořitelny nebo na bezplatné informační lince 800 207 207.

* Nabídka platí do 28. 4. 2006 nebo do vyčerpání zásob.

ČESKÁ
SPOŘITELNA
Jsme Vám blíz.